

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 84

Politie-inspecteur Baxter met vacantie

10 cents.
België 25 Centimes

De politie-mannen sleurden den inspecteur de trap af.

Gelre=Camera's!

Zeer geschikt als geschenk

Billijke en goede hand-camera v. beginnende jonge amateur-fotografen. — Te laden voor 6 opnamen. — Elke opname kan afzonderlijk uitgewerkt worden

Formaat $4\frac{1}{2} \times 6$ $6\frac{1}{2} \times 9$ 9×12 cm.

Prijs . . f 2.55 f 3.70 f 5.75

Voll.uitr.- 6.80 - 8.45 - 11.75

De volledige uitrustingen bestaan uit: Camera en alle verdere benodigdheden om direct te kunnen fotografeeren, alles in stevigen doos verpakt. — Nadere inlichtingen verstrekt:

E.FISCHEL Jr. AMSTERDAM
Foto-Artikelen,
GELDESCHEKADE 88

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of financiële gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschedade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.

Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13

Voor onderluitnants f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben diend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

INSPECTEUR BAXTER MET VERLOF.

EERSTE HOOFDSTUK.

De wensch van Zijne Majesteit.

Inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard kwam na het middagmaal tegen twee uur in een woedende bui op zijn bureau in het hoofdbureau van politie in Londen.

„Wel, wel,” dacht de „vloer”, die reeds sedert een jaardoor geheel Londen de intieme vriend van den inspecteur genoemd werd, „wat is er toch eigenlijk gebeurd? Hij ging weg in een goede luim, omdat hij morgen verlofkrijgt en hij komt terug als een aangeschoten wild varken.”

„Ik zeg je Marholm, — ik geef je de verzekering — dat het vreeselijk is, als men beroemd is geworden.”

Met woedende gebaren trok de inspecteur zijn overjas uit en wilde deze ophangen. Zijn drift was echter de oorzaak, dat de jas op den grond viel en Baxter, die verwacht had dat de „vloer” haar weer oprapen zou, werd nog onaangenamer gestemd, toen deze het niet deed, en zei:

„Denk je, Marholm, dat ik reeds met verlof ben.”

„Nee, dat denk ik niet, want anders zou het hier wel rustiger zijn.”

„Welnu, dan zal het van morgen af aan wel rustiger voor je worden. Ik dacht echter tot nu toe, dat het den ondergeschikte betaamt, zijn chef behulpzaam te zijn.”

„Dat spreekt van zelf, mijnheer de inspecteur! Maar ik zou niet weten, dat ik daarin tekort geschoten ben.”

Baxter keek naar de op den grond liggende overjas.

Daarna wees hij met zijn rechter wijsvinger naar den grond en vroeg:

„Zie je, wat daar ligt?”

„Een overjas, mijnheer de inspecteur.”

„Niet *een* overjas, maar *mijn* overjas.”

„Dat komt uit, mijnheer de inspecteur.”

„Wel, zeg dan eens of je niets aan die overjas bemerkt?”

„Dat wil ik eens onderzoeken, mijnheer de inspecteur!”

De „vloer” ging naar de overjas, raapte haar op en bekeek haar van alle kanten. Daarna schudde hij het hoofd en zei:

„Ik zie aan de overjas verder niets, dan dat de voering groote behoefte heeft aan nieuwe bovenstof.”

„Wat zeg je daar?” riep Baxter, „bedoel je dat er nieuwe bovenstof over de voering moet?”

Mijnheer, als alle menschen zulk een goede zijden voering en een even goede stof daarover hadden, dan konden zij tevreden zijn!”

„Dat is mogelijk,” antwoordde de „vlooi”, „over den smaak valt niet te twisten!”

Na deze woorden legde hij de overjas weer op den grond en ging zitten.

Zonder een spier te vertrekken nam hij zijn pennehouder en wilde beginnen te schrijven, toen Baxter op hem toesprong, hem bij de schouders pakte en uitriep:

„Dat is het gemeenste verzet, dat ik ooit ondervonden heb!”

De „vlooi” zette een onnoozel gezicht en antwoordde:

„Dan moet u mij maar eens verklaren, wat ik misdaan heb.”

„Je hebt mijn overjas op den grond gelegd, — mijnheer — weet je dan niet, waar een overjas geborgen moet worden?”

„Zeker wel, mijnheer de inspecteur.”

„Aan den kapstok!”

„Precies, mijnheer de inspecteur!”

„Welnu, waarom leg je de jas dan op den grond?”

Het gezicht van de „vlooi” begon er nog onnoozeler uit te zien.

„Wel, mijnheer de inspecteur, u hebt haar daar zelf neergelegd. Ik dacht, dat u dat zoo gewild had.”

De inspecteur wrong zijn handen.

„Met jouw domheid kan men een muur omver werpen. Je bent waarlijk de grootste eend, dien ik ooit heb gezien. Sta onmiddellijk op en hang de overjas aan den kapstok!”

De „vlooi” stond op, ging naar de overjas en hing haar op.

„Nu, Marholm, zul je toch wel weten, wat er aan de overjas ontbrak.”

„Jawel, mijnheer de inspecteur; ik weet nu, dat aan de overjas een ambtenaar ontbrak.”

„Laat je domme opmerkingen maar achterwege, ik heb zaken van meer belang met je te bespreken. Luister eens naar wat mij overkomen is. Ik denk een aanklacht wegens belediging in te dienen door tusschenkomst van onzen gezant te Berlijn, — ja, dat zal ik doen, want ik ben erg beledigd.”

„Zoo, wat is er dan gebeurd?”

„Het is een ongeluk, als men wereldberoemd is, Marholm.

Zie eens hier,” en bij deze woorden haalde Baxter een boek uit zijn zak en wierp dat op de tafel voor Marholm neer.

„Wat is dat voor een boek?” vroeg de „vlooi”.

„Een boek, dat mij persoonlijk betreft,

In dit boek veroorlooft een schrijver, Lichtenstein genaamd, die te Berlijn woont, zich mijn naam te gebruiken en mij voor een speler te verklaren, en bovendien deelt hij zijn lezers mede, dat ik dood ben. Het is het toppunt van brutaliteit, om mij, die toch springlevend is, dood te verklaren. Dat is een misdaad. Wat zullen al mijn vrienden in Duitschland wel denken als zij dien onzin lezen!

Ik leef immers nog, ik denk er niet aan om te sterven, — integendeel — morgen krijg ik verlof en hoop met vernieuwde krachten terug te komen. Dan zult ge eens zien, of mijn voornaamste wensch niet nog vervuld wordt om dezen internationalen leugenaar, deze voormaligen lord Lister, of zooals hij zich zelf noemt, John C. Raffles, eindelijk te arresteren.”

„Misschien komt er bij u, in uw verloftijd, een plan op, hoe u dat kunt uitvoeren.”

Op dit oogenblik kwam een agent binnen en diende baron Melville, geheim secretaris van Zijne Majesteit aan.

„Verzoek dien heer een oogenblik te wachten,” zei Baxter, en begon het vertrek rond te kijken, of er misschien een whisky flesch of andere dingen, die zijn reputatie niet verhoogden konden, aanwezig waren.

„Zet het venster open, Marholm, de lucht van je pijp is niet om uit te houden.”

Marholm spoedde zich naar het venster en opende het.

Eerst toen zei Baxter tot den agent:

„Laat den geheim-secretaris binnen komen!”

Daarop ging hij voor het schrijfbureau zitten, doopte zijn pen in den inktkoker, opende in haast een bundel papieren en begon, naar het scheen, vluchtig te werken. Maar in werkelijkheid las hij niet, maar keek over de papieren heen.

De deur werd opnieuw geopend en baron Melville, een bejaarde, zeer elegante heer van ongeveer zestig jaar, die het voorkomen van een voornaam Engelschman had, trad binnen; hij groette zeer bedaard, terwijl Baxter een diepe buiging maakte.

Op verzoek van den inspecteur van politie, nam de geheim-secretaris naast het schrijfbureau plaats, en nadat hij zijn gezicht met een geparfumeerden zakdoek had afgeveegd, (want er heerschte een groote hitte) zei hij:

„Ik kom van Windsor Castle en dat wel ten gevolge van een opdracht van Zijne Majesteit; ik moet u om de navolgende informaties verzoeken.”

De baron nam zijn notitieboek uit den zak, opende het en sprak verder:

„Zijne Majesteit interesseert zich bijzonder voor de daden — ik zal niet zeggen misdaden, omdat Zijne Majesteit zelf het woord daden gebruikte, — dus voor de daden van zekeren John C. Raffles.”

„In 's hemels naam,” dacht Baxter, „dat heeft er nog aan ontbroken, ik zal nu natuurlijk informaties moeten geven omtrent John C. Raffles.”

De „vloot” kauwde van plezier op zijn pennehouder en beet om niet te lachen om de gelaatsuitdrukking van Baxter, daarvan een stuk af.

„Welke informatie moet dat zijn, baron?”

„Hm — het is wel merkwaardig — aan het hof is een jonge kolonel, een bloedverwant van Zijne Hoogheid den hertog van Fife, die bij Zijne Majesteit de betrekking vervult om hem gezellig bezig te houden.

Deze kolonel heeft Zijne Majesteit sedert lang onderhouden over de — hm — daden van zekeren John C. Raffles, die vroeger lord moet geweest zijn.”

„Dat komt uit, mijnheer de baron; John C. Raffles was vroeger inderdaad lord Lister.”

De baron schudde het hoofd.

„Dat is merkwaardig — hoe is het mogelijk, dat zulk een man op den weg van zulke „daden” geraakt is? Dat is ongehoord, — nauwelijks te gelooven! —”

„Ja, dat kan men nauwelijks gelooven!” antwoordde Baxter, „maar het is helaas, zooals ik gezegd heb.”

„Maar om mijn bezoek niet al te lang te rekken deel ik u mede, dat Zijne Majesteit van u wenscht te vernemen, hoe het komt, dat u dezen John C. Raffles nog altijd niet gearresteerd hebt en buitendien, of hij thans te Londen woont.”

„Dat kan ik u niet dadelijk zeggen, mijnheer de baron.”

„Zijne Majesteit stelt er groot belang in, deze vragen beantwoord te krijgen en ik ontvang de opdracht om u te bezoeken om die antwoorden te halen.”

Het zweet liep Baxter langs de wangen.

Dat was een moeilijke geschiedenis. Hij moest zich er uitredden. De „vloot” kon alleen informaties geven. Maar het was immers niet mogelijk, dat hij, de chef van de „vloot”, zich in tegenwoordigheid van den geheim-secretaris, door de „vloot” liet voorlichten. Dat zou hem in de schaduw stellen. Hij moest dus tijd winnen en zei daarom:

„U zult mij wel toestaan, mijnheer de baron, dat ik u morgenochtend, aan uw adres te Windsor Castle, de verlangde informaties toezend.”

„Ja, — ten tweeden male ja, — ten derde male, — ik zal wachten tot morgenochtend, omdat ik eerst morgen om tien uur aan Zijne Majesteit het antwoord moet brengen. Ik verwacht dus bepaald, dat ik morgen het bericht van u ontvang, anders zouden er zoowel voor u als voor mij onaangenaamheden uit kunnen ontstaan.”

„Houdt u er van overtuigd, baron, dat u morgen vroeg in het bezit van mijn berichten zult zijn.”

De baron ging daarna heen.

Nauwelijks was hij vertrokken en had Baxter zich er van overtuigd, dat hij niet meer door hem gehoord kon worden, of hij wierp de akten, die op het schrijfbureau lagen, woedend op den grond en riep:

„Dat is om krankzinnig te worden! Had die idioot niet morgen kunnen komen, als ik met verlof ben?”

„Zeker had hij dat kunnen doen, mijnheer de inspecteur,” zei de „vloot”, „maar u weet immers wel, dat de mensch wikt en de hemel beschikt.”

„Hij had de zaak met *jou* kunnen afdoen”, zei Baxter, „dat zou beter geweest zijn.”

„Dat geloof ik ook, mijnheer de inspecteur, u vindt het altijd aangenamer, wanneer anderen de kastanjes uit het vuur moeten halen.”

„Hoor eens Marholm,” zei Baxter nu op liefelijken toon: „Ik had jou nog een klein genoeg willen verschaffen, door je hedenavond, als wij het bureau verlaten, een kistje sigaren cadeau te geven om gedurende mijn vacantie op te rooken.”

„Nu wordt hij gevaarlijk!” dacht de „vloot”.

„Dat is mij zeer aangenaam, mijnheer de inspecteur, ik zal ze met genoeg oprooken!”

„Je zult bemerken,” zei Baxter, „dat, als ik eerst niet meer je chef ben en gepensionneerd word, dat ik een goede chef voor je geweest ben.”

„Klets maar door,” dacht de „vloot”, „ik ken je wel. —”

„Zie eens Marholm, wij hebben tot dusverre genoeglijk te zamen gewerkt, al is het ook waar, dat ik wel eens kwaad werd, als jij een bok hadt geschoten, want —”

Een mooie geschiedenis, dacht de secretaris, *hij* schiet de bokken en *ik* moet de gevolgen daarvan verduren.

Inspecteur Baxter bekeek de gepolijste nagels van zijn vingers, waaraan hij zeer veel zorg besteedde en ging voort:

„Het kon ook niet anders dan dat wij beiden niet als de chef met zijn ondergeschikte, maar als twee

vrienden, de moeilijke betrekking van inspecteur van politie te Londen konden waarnemen.

Zeg eens, Marholm, je zult mij zeker wel met deze zaak, zooals je reeds dikwijls gedaan hebt, ter hulp komen en aan Zijn Majesteit de informaties verstrekken omtrent dien vervloekten Raffles."

De „vloō" krabde zich achter de ooren en zei:

„U weet toch zeker wel, mijnheer de inspecteur, dat ik reeds tweemaal aan Zijne Majesteit inlichtingen omtrent hem verschaft heb. Ik heb telken keere iets moeten verzinnen. Nu echter moet ik bekennen, dat ik niet meer weet, wat ik nog bedenken zal.

De hoofdzaak is, dat wij Raffles nog steeds niet hebben en ook niet weten of hij in Londen woont. Hij kan zich evengoed te Parijs als te New-York bevinden. — Berlijn ontwijkt hij immers."

Baxter schudde het hoofd.

„Alles wat je zegt, klopt, waarde Marholm, maar daarmee zijn wij niet geholpen.

Ik verzoek je om opnieuw iets te bedenken, waarmee wij de nieuwsgierigheid van Zijne Majesteit tevreden kunnen stellen. Bedenk toch, dat als wij er niets op vinden, het den schijn heeft, dat wij ondege-lijk zijn. En dat treft zowel jou als mij!"

„Dat klopt niet geheel," dacht de „vloō", „want ik ben immers de inspecteur van politie niet. —"

„Goed," zei hij, „maar om dit doel te kunnen bereiken, verzoek ik u om mij een voorschot van tien pond sterling te geven uit de ondersteuningskas van de politie."

„Ik wil je wat zeggen Marholm," gaf Baxter ten antwoord; „ik zal je het voorschot toestaan, ja zelfs nog meer, — ik zal je niet alleen tien pond sterling verschaffen, die je weer langzamerhand aan de ondersteuningskas kunt terug betalen, maar ik sta je twintig pond toe, die je ontvangen kunt, zoodra je de informaties voor Zijne Majesteit gereed hebt."

De „vloō" nam zijn pijp, stak die aan en begon rookwolken uit te blazen.

„Gelukkig", dacht Baxter, „hij begint te rooken en dat is altijd het eerste teken, dat hij op het een of ander idee peinst. Als hij maar niet gewend was, die slechte Duitsche tabak te rooken."

„Zie eens, Marholm," zei hij, terwijl hij een formulier voor een chèque te voorschijn haalde, „ik zal een chèque op de ondersteuningskas gereed maken; zorg er nu ook voor, dat je op een goed idee komt, ten einde het hoofdbureau van politie uit de moeilijkheden te kunnen verlossen."

De „vloō" keek Baxter aan en zag, dat hij de chèque invulde.

Het was inderdaad niet gemakkelijk om er het een of ander op te vinden.

Hij peinsde, liep het vertrek op en neer, bleef bij zijn chef staan en keek vooral naar de chèque.

De inspecteur van politie zei thans:

„Je ziet wel, dat de chèque al gereed is. Hoeveel ben je nu gevorderd?"

„Ik heb er iets op gevonden, mijnheer de inspecteur! Een prachtig idee, wij zijn gered!"

Men hoorde een zucht van den inspecteur:

„Dat zou een zegen zijn, Marholm; wat heb je er op gevonden?"

De „vloō" kneep zijn oogen dicht, ging naast het schrijfbureau van den inspecteur zitten, sloeg het eene been over het andere, stiet dikke tabakswolken uit en zei na eenige oogenblikken:

„Wij zullen Zijne Majesteit het volgende mededeelen:

„De zoogenaamde John C. Raffles bestaat niet."

De inspecteur van politie viel hem in de rede.

„Wat? De kerel zou niet bestaan? Hoor eens, Marholm, een kleine leugen kunnen wij ons veroorloven, maar *dat* wordt door niemand geloofd."

„Laat mij toch uitspreken, u weet nog niet eens, wat ik zeggen wil — ik bedoel, dat wij berichten moeten, dat de zoogenaamde John C. Raffles niet de eenige van dien naam is."

„Wat? Wat beteekent dat? Is het dan een spook?"

„Onzin, mijnheer de inspecteur; een aantal oplichters verbergt zich onder dezen naam.

Wij geven toe, dat eens een zekere John C. Raffles, de zoogenaamde lord Lister, wegens eenige daden — gelijk de geheim-secretaris zich uitdrukt — gearresteerd zou worden en dat ten gevolge van de courantberichten, sedert dien tijd, verscheidene oplichters dezen naam hebben aangenomen. Dat is de reden, waarom wij Raffles niet kunnen arresteeren; er zijn te veel, die dezen naam hebben aangenomen."

Baxter dacht eenige oogenblikken na en zei toen:

„Dat zal wel gaan, Marholm.

Dan zal het ook Zijne Majesteit duidelijk worden, hoe deze John C. Raffles zooveel *daden* kan uitrichten. Buitendien kan men het ons dan niet kwalijk nemen, dat wij den echten Raffles niet te pakken konden krijgen en zoodoende, kan men ons niets ten kwade duiden. Maak het bericht maar dadelijk gereed.

Ziedaar de chèque."

De „vloot” nam de chèque aan, die hij zeer goed gebruiken kon, omdat zijn vrouw ziek was; hij ging daarna aan zijn schrijfbureau zitten en begon het bericht gereed te maken.

Terwijl hij nog aan het schrijven was, belde de telefoon en de hoofdredacteur van de „Times” vroeg, wat het bezoek van den geheim-secretaris te beteekenen had.

Baxter gaf de „vloot” een wenk en zei tot de „vloot”:
„Ga jij maar aan de telefoon en zeg wat er in je bericht voorkomt.”

Eenige oogenblikken daarna wist de hoofdredacteur van de „Times”, dat de geheim-secretaris om informaties omtrent John C. Raffles bij Baxter was geweest en dat het hoofdbureau van politie eindelijk tot de overtuiging was gekomen, dat er niet één persoon was, die zich John C. Raffles noemde, maar dat er een aantal waren, die dezen naam gebruikten.

Verheugd over deze gelukkige oplossing verlieten Baxter en de „vloot” des avonds het bureau en kocht

eerstgenoemde in een sigarenwinkel het beloofde kistje van vijf en twintig sigaren.

„Hoor eens, mijnheer de inspecteur,” zei Marholm, „denkt u inderdaad, dat ik aan dit kistje van vijf en twintig stuks gedurende de vacantie genoeg heb?”

„Ach,” antwoordde Baxter, „ik heb veertien dagen verlof, je kunt dus per dag twee sigaren rooken en op dien eenen Zondag zelfs drie.”

„U moet gelijk hebben, mijnheer de inspecteur, maar ik ben gewoon, dagelijks tien sigaren te rooken.”

„Dan moet je de andere maar koopen!”

Met deze woorden verliet Baxter zijn secretaris en verdween onder de menigte aan het strand.

Marholm nam het kistje sigaren en ging eveneens naar het Strand.

„Wat een gierigaard, maar ik zal hem wel krijgen. Bij een volgende gelegenheid komt hij er met zoo'n kistje sigaren niet af. Dan zal ik hem eerst vragen, hoeveel stuks hij bedoelt. —”

TWEEDE HOOFDSTUK.

De schriftkundige.

John C. Raffles, in wiens persoon Zijne Majesteit de Koning van Engeland zooveel belang stelde, omdat iedereen over hem sprak, zat den volgenden morgen toen Baxter's verlof begonnen was, aan de ontbijt-tafel, las de courant en keek nu en dan naar zijn jongen vriend en assistent Charly Brand, die tegenover hem zat en eveneens de courant las.

„De koffie is heerlijk,” zei Charly Brand, „je hebt haar zeker laten koken in plaats van te trekken.”

„Ja,” zei Raffles, „de menschen zijn dwaas om de koffie zoo duur te betalen en dan nog geen goede waar te krijgen. Onze vrouwen kunnen nog steeds geen goed kop koffie zetten en laten haar trekken in plaats van te koken. Ik heb de bereiding eerst eenige dagen geleden van een Turkschen kok geleerd en moet bekennen, dat ik eerst thans, nu ik veertig jaar oud ben geworden, tot de overtuiging ben gekomen, dat koffie niet zooals thee trekken moet, maar dat zij gekookt moet worden.”

Daarop verdiepten beiden zich weer in hun couranten.

Plotseling zei Raffles:

„Kijk eens, Charly. Ik vind hier in de „Times” een wonderlijke zaak, die ons betreft.”

„Welke zaak, Edward?”

„Luister maar, ik lees hier het volgende:

Gisteren vervoegde zich aan het hoofdbureau van politie baron Melville, geheim-secretaris van Zijne Majesteit, ten einde namens dezen bij den inspecteur informaties in te winnen naar de oorzaak van het feit dat de bekende John C. Raffles nog altijd niet gearresteerd was.

Thans kunnen wij aan onze lezers mededeelen, dat het den inspecteur van politie Baxter gelukt is op te diepen, dat van den naam John C. Raffles, waarvan men tot dusverre slechts de voorstelling had verbonden, dat het één persoon was, een aantal andere misdadigers zich bedienen. Onder dezen naam bevinden

zich te Londen zeker wel een dozijn misdadigers. Dit is dan ook de oorzaak, dat men den beruchten misdadiger tot dusverre vruchteloos gezocht heeft.”

De vrienden keken elkander zwijgend aan. Daarna echter begonnen beiden luidkeels te lachen.

„Dat is inderdaad aardig!” riep Charly; „jij bestaat dus een dozijn malen en kunt dus niet sterven. Wat wil je daar tegen doen?”

„Ik wil er niets tegen doen, Charly, maar zal bewijzen, dat het niet waar is.

Baxter heeft, om zich bij Zijne Majesteit te kunnen verantwoorden, eenvoudig een leugen bedacht, die mijn goeden naam in gevaar brengt. Ik zal natuurlijk dadelijk mijn maatregelen nemen en den inspecteur Baxter de les lezen. Hij zal er zich over verwonderen, hoe ik met hem denk af te rekenen en Zijne Majesteit zal weten, dat hij door Baxter om den tuin wordt geleid, en dat ik, John C. Raffles, slechts één persoon was en ook blijven zal!”

„Wat denk je te doen?” vroeg Charly Brand.

John C. Raffles begon te lachen en zei:

„Waarde jongen — wist ik dat zelf maar! Maar er zal mij wel iets invallen. Ik moet vóór alles weten, — ik heb namelijk gehoord, dat Baxter eerstdaags met verlof gaat, — waar hij zich gedurende dit verlof bevinden zal. Als ik dit eerst weet, dan zal hij een verloftijd doorbrengen, waaraan hij gedurende zijn geheele leven denken zal.”

Na deze woorden stond Raffles op, nam een sigaret, en stak die aan:

Daarna liep hij langzaam het vertrek op en neer, waar een kostbaar tapijt op den vloer lag.

Nu en dan blies hij een rookwolk uit, en Charly Brand wist zeer goed, dat, wanneer zijn vriend in het vertrek op en neer liep, hij bezig was een plan te smeden.

Plotseling bleef Raffles voor de telefoon staan, hield zijn hoorn tegen zijn ooren en verzocht verbijn-

ding met het hoofdbureau van politie te Scotland Yard.

„Hier hoofdbureau van politie Scotland Yard,” hoorde hij na eenige oogenblikken door een der beambten zeggen, waarop hij antwoordde:

„Ik verzoek u mij te verbinden met inspecteur Baxter!”

Kort daarop hoorde men de woorden:

„Hier inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard.”

Raffles, die Baxter zeer goed kende, verwonderde zich, omdat hij niet de stem van Baxter, maar die van de „vloer” hoorde.

„Is inspecteur Baxter niet persoonlijk aanwezig?”

„No sir,” antwoordde de „vloer”. „Inspecteur is met verlof en ik vervang hem. Mag ik weten wat u verlangt?”

John C. Raffles, die zijn stem veranderd had, begon te hoesten en zei:

„Dan zal ik hem wel in zijn eigen huis opzoeken. Ik ben namelijk zijn oom, en gisteravond te Londen gekomen om hem te bezoeken.”

De „vloer” herkende de stem van den spreker niet, maar dacht dat de spraak die hij door de telefoon had gehoord en die verscheidene malen door een hoestbui werd afgebroken, inderdaad die was van den oom van Baxter.

„Dat doet mij leed, sir,” antwoordde hij daarop, „maar inspecteur Baxter is hedenmorgen naar Brighton afgereisd om daar zijn verlof door te brengen. Hij logeert in het Sea-Hotel.”

„Dat spijt mij zeer,” zei Raffles, „dan moet ik wel verder reizen. Ik dank u echter voor deze mededeeling.”

Hij legde het toestel neer en wendde zich tot Charly Brand:

„Zoo, nu weet ik ten minste, waar hij is. Ik zal me nu gereed maken, want ik ga naar Brighton, jij moet mee en daar de rol vervullen van een ouden kamerdienaar. Kom, ik zal je onherkenbaar maken.”

Hij ging met Charly naar de bovenvertrekken der kleine villa, die hij reeds sedert eenige jaren, afgescheiden van de wereld, bewoonde; want hij wilde daar geen vrienden of bekenden ontvangen; zijn adres was aan een hotel in de buurt.

De villa lag bij Hyde Park, midden in een tuin.

Op de bovenste verdieping bevonden zich de slaapkamers en naast die van John C. Raffles was een kamer waarin een groote spiegel hing.

Er stond een kast in het vertrek, die vol was met kostuums, uniformen en andere kledingstukken, evenals in de kleedkamer van een schouwburg en die hij gebruikte voor allerlei vermommingen.

Na verloop van een half uur had hij zijn vriend verkleed in het kostuum van een zeer voornaam kamerdienaar.

Raffles zelf kleeedde zich in het kostuum van een bejaard heer, en nadat hij twee volle uren daaraan gewerkt had, was hij gereed om met Charly de villa te verlaten.

Lord Lister gaf zijn vertrouwden kamerdienaar nog de noodige orders, hoe hij zich gedurende zijn afwezigheid gedragen moest en daarna reden de beide vrienden door Holbornstreet naar het spoorwegstation, om nog met den avondtrein naar Brighton te vertrekken.

Raffles schreef zich onder den naam van professor Conte van de academie te Oxford in het vreemdelingenboek van een der groote hotels in, en het gelukte hem in dat boek te ontdekken, dat de naam van zijn vriend Baxter daar eveneens ingeschreven stond.

De volgende dag verliep, zonder dat er iets bijzonders voorviel.

Raffles maakte kennis met verscheiden gasten van het hotel, hetgeen hem niet moeilijk viel.

Er bevond zich onder anderen een rijke Amerikaan, Manning genaamd, in wien Raffles dadelijk veel belang begon te stellen. Deze heer had van alle beroemde en niet beroemde menschen handschriften verzameld en bezat, naar hij beweerde, daarvan de grootste verzameling die er bestond.

Hij deelde Raffles mede, dat hij te zijnen huize in New-York vijf groote zalen had die vol brieven en handschriften waren van de beroemdste mannen, die er ooit geleefd hadden of nog leefden.

„Dat is zeer interessant voor mij,” beweerde de lord, die na het diner met hem in den zomertuin van het hotel was gaan zitten en rookte. „Ik ben namelijk grapholoog, dat wil zeggen: schriftkundige.”

„Ach, ach, dat is prachtig,” antwoordde de miljonair; „het is een eigenaardig vak en hoogst interessant.”

„Het vak is moeilijk, mr. Manning, maar ik ben er volmaakt mee op de hoogte,” antwoordde John C. Raffles; „u kunt mij gerust het een of ander schrift voorleggen en u zult zien dat ik in staat ben om u dadelijk het karakter van den schrijver mede te deelen.”

Om verschillende redenen had lord Lister de kenismaking met dezen man gezocht; onder anderen, omdat hij des avonds, toen hij in het hotel aankwam, hem met Baxter in gesprek had gezien.

Op dit oogenblik kwam de inspecteur van politie, die juist in goede luim was, in den tuin; hij had een roode roos in zijn knoopsgat en werd vergezeld door een bejaarde dame; hij bleef, omdat hij veel hield van rijke kennissen, met de dame bij den millionaire staan.

De heeren reikten elkaar de hand en de inspecteur begon het volgende gesprek:

„Sta mij toe, mr. Manning, dat ik mrs. Grayson, de weduwe van den bekenden groothandelaar in leer, aan u voorstel.”

Mr. Manning boog en antwoordde:

„Het doet mij veel genoegen u te leeren kennen, mrs. Grayson, want ik ben langen tijd in handelsrelatiën met uw echtgenoot geweest”.

De dame lachte, reikte hem haar met diamanten versierde hand en antwoordde:

„Waarde heer Manning, staat u mij toe, dat wij bij u aan tafel de koffie gebruiken?”

„Zeer gaarne, mrs. Grayson, dat zal mij hoogst aangenaam zijn —” daarna keek hij John C. Raffles aan en vroeg:

„Mag ik u aan elkander voorstellen? Professor Conte, van de hoogeschool te Oxford, — mrs. Grayson, — inspecteur van politie Baxter.”

Baxter en John C. Raffles bogen en namen plaats aan de tafel, waarop de kellner de koffie neerzette.

Na eenige gesprekken, die over onverschillige zaken liepen, zei mr. Manning, terwijl hij een notitieboekje voor den dag haalde, tot den inspecteur:

„Mijnheer de inspecteur, u zult wel zoo goed willen zijn, mij een genoegen te doen. Als verzamelaar van handschriften verzoek ik u, om op dit blad uw naam en betrekking te schrijven; ik zal u een eereplaats in mijn verzameling geven”.

Baxter boog, nam de vulpen en schreef.

De millionaire wendde zich nu tot Raffles en zei:

„Ik heb reeds zooveel van uw bekwaamheden als grapholoog gehoord — hij jekte nu natuurlijk — dat ik u verzoek om mij ook uw handteekening te geven”.

Zowel Baxter als mrs. Grayson keken verwonderd op toen mr. Manning den professor als deskundige noemde.

Zoodra professor Conte zijn naam geschreven en het papier aan den Amerikaanschen millionaire teruggegeven had, zei mrs. Grayson:

„Waarde heer professor, ook ik heb reeds veel van u gehoord. Zoudt u wel zoo goed willen zijn mij te zeggen, wie de afzender van dezen brief is, dien ik van een mijner vereerders ontvangen heb?”

„Zeer gaarne, mylady. Ik verzoek u mij den brief even in handen te geven —”

„Maar u moogt den inhoud niet verraden!”

De professor legde de hand op zijn borst en antwoordde:

„Dat beloof ik u op mijn eerewoord!”

De weduwe gaf den brief aan Raffles.

Er heerschte een diepe stilte, toen de professor den brief met zeer veel belangstelling bestudeerde.

Na eenige oogenblikken zei hij tot mrs. Grayson:

„Ik zal het karakter van dien heer voor u op een vel papier schrijven!”

„Ik verzoek u om dat te doen!”

De Groote Onbekende haalde zijn zakboekje te voorschijn, scheurde er een blad uit en schreef:

„De bedoelde persoon is eierzuchtig, heeft veel verbeeldingskracht, houdt veel van geld en alcohol”.

Daarop gaf hij de dame het papier terug en nauwelijks had deze gelezen wat er op stond, of zij riep ten hoogste verwonderd uit:

„Zeer goed, zeer goed! Alles klopt en daarom heb ik het aanzoek van dezen heer voorloopig ook niet beantwoord. Ik zal hem nog heden afschrijven!”

„Pardon, mylady”, zei de Amerikaansche millionaire, „ik hoorde daar juist dat u den weduwesluijer wilt afleggen en nog eens aan de zijde van een echtgenoot het geluk der liefde wilt zoeken!”

Beschaamd sloeg de weduwe haar oogen neer en zei:

„Ik ben toch eigenlijk nog te jong om als alleenlopende vrouw mijn verder leven door te brengen. Mijn overleden echtgenoot heeft dat ook niet gewild. Maar waar vind ik een man, die passend voor mij is? O, hoe gelukkig zou hij en ik nog kunnen zijn! Hij zou heer en gebieder over mijn geheele vermogen zowel als over mijn persoon worden.”

„Maar, waarde mevrouw,” zei de inspecteur van politie thans, „er zijn toch nog wel zulke mannen in de wereld. Kijk maar eens rond in den kring van onze hooge Engelsche ambtenaren; onder hen vindt u zonder twijfel dien u zoekt.”

„Meent u dat inderdaad?” antwoordde de weduwe en maakte Baxter met een veelbeteekenend knipoogje gelukkig.

„Ja, zonder twijfel!” antwoordde Baxter.

„Kijk eens aan!” dacht Raffles, „de kerel heeft zijn netten nu uitgeworpen naar een oude, schatrijke matrone, en is druk bezig om haar in die netten te vangen!”

„Ik heb ook een brief,” zei mr. Manning thans en haalde zijn portefeuille te voorschijn, waarin Raffles een massa bankbiljetten van groote waarde ontdekte.

„Ziet u dezen brief, mijnheer de professor? Hij behelst een verzoek om een voorname betrekking aan een mijner fabrieken en ik moet den persoon, die deze betrekking krijgt, een groot vertrouwen schenken. Wilt u zoo goed zijn om mij omtrent het karakter van dezen sollicitant een nadere verklaring te geven?”

Lord Lister nam den brief aan, las dien, bekeek de woorden en de letters, en antwoordde:

„Dezen sollicitant moogt u geen vertrouwen schenken, mr. Manning. Hij zou u bedriegen en bestelen.”

„Het is wel merkwaardig!” antwoordde de millionaire; „een collega van u te New-York, die niet eens professor is, heeft mij hetzelfde gezegd; maar ik geloofde dien man niet, omdat de sollicitant zeer goede getuigschriften bezat.”

„Het is zooals ik u zeg,” antwoordde Raffles; „ik heb mij speciaal toegelegd op het onderzoek der handschriften van misdadigers en heb het zoover gebracht, dat ik van iemand die tot heden nog niet tegen de wet gezondigd heeft, reeds alleen uit zijn handteekening kan lezen dat hij in het vervolg toch misdadige handelingen zal plegen.”

„Drommels, dat is zeer interessant!” riep de inspecteur van politie Baxter. „Dan kunt u mij behulpzaam zijn. Tot mijn spijt heb ik nog nooit iets van u gehoord.”

„Dat is wel mogelijk,” antwoordde Raffles, „maar daarentegen heb ik van u zooveel te meer gehoord!”

Baxter wist niet of dit ernst of gekheid was.

„Zoudt u zoo goed willen zijn,” zei hij nu, „om ook mij het karakter te ontraadselen van een handschrift dat ik bij mij heb?”

„Met genoegen, mijnheer de inspecteur!”

Baxter haalde uit zijn borstzak een brief, dien hij aan John C. Raffles overhandigde.

„U moogt de handteekening niet lezen,” zei hij en vouwde den brief zoodanig dat de professor de handteekening niet zien kon.

De lord kon het wel uitschreeuwen van blijdschap toen hij dezen brief in handen kreeg. Het was een schrijven van hem zelf, van John C. Raffles, aan den inspecteur van politie Baxter.

Hij las:

„Waarde heer inspecteur van politie! Met uw succes van gisteren, dat u aan mij zelf te danken hebt, wensch ik u geluk en bied mij voor het vervolg aan als stille medewerker. Ik groet u — — Daarop volgde de onderteekening, die dicht gevouwen was, — en Raffles voegde er zachtjes aan toe:
Uw JOHN C. RAFFLES”.

Daarna keek hij nogmaals zeer ernstig in den brief, schudde verscheidene keeren zijn hoofd en nam den schijn aan van een zeer ernstig man.

Eindelijk zei hij:

„Hm, dat is merkwaardig! — Zulk een schrift heb ik tot dusverre alleen ontdekt bij de ergste misdadigers. De persoon, die dezen brief geschreven heeft, moet een zeer gevaarlijk sujet — een genie in het plegen van misdaden zijn!”

„Dat is geweldig!” riep Baxter uit en klapte in de handen. Daarna stond hij op, maakte een buiging voor Raffles en zei:

„Ik veroorloof mij, u, mijnheer de professor, mijn hoogachting te betuigen; u hebt het karakter van den briefschrijver zoo juist geraden, alsof u hem persoonlijk kendet. Opdat de heeren weten, wie den brief geschreven heeft en opdat zij zich er van kunnen overtuigen, dat de professor een zeer juiste verklaring heeft gegeven, verzoek ik u om de handteekening te lezen!”

Allen bogen zich voorover en lazen:

„JOHN C. RAFFLES.”

Mr. Manning tastte onmiddellijk naar zijn brieven- tasch om zich er van te overtuigen of zij nog goed en wel op haar plaats was, terwijl de trouwlustige weduwe Grayson haar diamanten betastte en wel in het bijzonder het slot van het collier, dat zij aan haar hals droeg.

Professor Conte nam haastig zijn gouden horloge in de hand, alsof hij bang was, dat hij reeds bestolen was; hij overtuigde er zich van, dat het nog aan den ketting bevestigd was en stak het daarna weer in zijn zak.

Alleen de inspecteur van politie had geen enkele beweging gemaakt, maar zei lachend:

„Stelt u gerust, in mijn tegenwoordigheid behoeft u niet bang te zijn voor dien gevaarlijken oplichter. Hij zal het niet wagen daar te komen, waar ik ben; ik zou hem ook onmiddellijk gevangen nemen”.

„Het is wel merkwaardig”, ging mr. Manning voort, „dat u dezen gevaarlijken oplichter nog niet hebt kunnen arresteren”.

„Hebt u eergisteren mijn verklaring in de „Times” niet gelezen, heeren?”

„Jawel”, beweerde de gewaande professor, maar mr. Manning schudde het hoofd en zei:

„Ik lees alleen de „New-York Herald!”

„Dan zal ik u de zaak duidelijk maken, mijne heeren”, zei Baxter; „ik heb eindelijk ontdekt, dat deze Raffles, die algemeen voor één enkel persoon wordt gehouden, niet een enkele persoonlijkheid is, maar dat een aantal oplichters zich van dezen naam bedient. Daarom was het ons tot dusverre onmogelijk, hem te vatten.”

„Maar,” beweerde de professor, „dan had u toch minstens een van al deze Raffles moeten arresteren.”

„Nee, integendeel! De schurken, die zich van dezen naam bedienen, doen zulks eerst nadat zij hun daden hebben uitgevoerd, zeker om mij en mijn ondergeschikten om den tuin te leiden.”

„Ik begrijp u niet,” antwoordde de professor; „maar is het wel een feit, dat John C. Raffles inderdaad bestaat?”

„Hij *moet* bestaan,” gaf Baxter ten antwoord.

„Ik wil haast wel aannemen dat hij vroeger bestaan heeft en dat andere schurken thans met zijn naam pronken.”

„Ik stel voor, mijneheeren,” zei de Amerikaan, „om een ander onderwerp te behandelen. Ik moet bekennen, dat het gesprek over dezen Raffles mij niet bevalt. Het bederft iemands goede luim.

„Dat zou wel jammer zijn, mr. Manning,” zei Raffles; „waarom zou deze schurk, die volgens de bewering van inspecteur Baxter niet in zijn nabijheid durft komen, uw goede luim bederven?”

„Nee, nee, weest maar onbezorgd!” riep Bax-

ter; „de boosdoener komt niet waar ik mij bevind. Zoodra hij door middel van de couranten gewaar wordt dat ik met verlof ben, zal hij zeker in Londen de een of andere nieuwe schurkenstreek uithalen.”

„U hebt gelijk, mijnheer de inspecteur,” zei mrs. Grayson, „en laat ik het u eerlijk zeggen, mijnheer, dat ik u bewonder; u moet zeker heldenmoed bezitten om het te durven wagen tegenover zulk een gevaarlijk persoon den strijd aan te durven.”

Baxter boog, ging recht op staan, maakte eenige bewegingen met zijn armen en zei:

„Waarde mevrouw, ik heb armen van staal en ijzer en in mijn borst” — bij deze woorden sloeg hij zich op de borst — „huist de dapperheid van den militair die voor niets bang is. Ik zou wenschen, mijneheeren, dat u mij eens kondt zien, als ik, met de revolver in de hand, op een bende misdadigers losga, hen overweldig en aan de aardsche rechters overlever!

Ja, mijne heeren, de geschiedenis maakt wel melding van de daden van onze veldheeren, maar van *onze* daden, die veel gevaarlijker en moeilijker zijn, wordt niet gesproken. Daarom beweer ik dan ook, dat wij grootere helden zijn dan de veldheeren!”

„O, wat bent u een verstandig mensch,” fluisterde mrs. Grayson en reikte hem vol bewondering haar dikke hand.

„Ik stel voor,” sprak mr. Manning, „om nu naar het concert aan de zee-promenade te gaan, om daar verder te praten.”

De aanwezigen waren daartoe bereid, waarop men met Baxter, die mrs. Grayson aan den arm had, het hotel verliet en naar het Strand ging wandelen.

Baxter had intusschen niet het minste vermoeden, dat Raffles zoo dicht in zijn nabijheid was.....

DERDE HOOFDSTUK.

Een Indische nabob.

Zoodra Raffles denzelfden avond met Charly Brand alleen was in het door hem gehuurde vertrek van het hotel, overtuigde hij er zich eerst van dat er geen luis-teraar in de nabijheid was en zei toen:

„Charly, morgen zal je je rol als kamerdienaar bij mij uitgespeeld hebben; je moet naar Londen reizen en over eenige dagen hier terugkomen.

Daar inspecteur van politie Baxter je niet kent, heb je voor je doel geen masker noodig, maar je moet je gezicht, door het te schminken, een eenigszins ouder voorkomen geven, opdat wij even oud schijnen. Hier heb je duizend pond sterling. Je moet dit geld met volle handen uitgeven, omdat je hier gedurende eenige dagen moet optreden als een Indische Nabob.”

„Het is mij goed —” antwoordde Charly Brand, „als je er plezier in hebt, dat ik binnen eenige dagen 1000 pond sterling uitgeef, dan ben ik daartoe gaarne bereid. Maar ik zie niet in, met welk doel ik zooveel geld in enkele dagen moet verkwisten. Je hebt daarmee toch zeker het een of andere plan?”

John C. Raffles stak een sigaret op, gaf er een aan zijn vriend en antwoordde:

„Natuurlijk, Charly, heb ik daarmee een plan. Ik hoop met die duizend pond sterling als onkosten hier een prachtige zaak te kunnen doen”.

„Zou je zoo goed willen zijn om mij de zaak, die je op touw wilt zetten, nader te verklaren?”

„Met welk doel?” antwoordde de Groote Onbekende, de schouders ophalend. „Je zoudt er hoogstens aan kunnen twifelen, en alles wat je noodig hebt te weten, zal ik je dadelijk mededeelen. Luister dus:

Ten eerste moet je je hier uitgeven onder den naam van sir Arthur Perkins uit Calcutta.

Ten tweede moet je mij, terwijl je weet, dat ik hier ben, per telegraaf melden, dat je hier eenige dagen op bezoek komt.

Ten derde moet je, als je in gesprek komt met mij, met den Amerikaan Manning, met mrs. Grayson en met onzen lieven Baxter, vertellen dat wij school-

vrienden zijn. Je moet voorts mededeelen, dat je in je jeugd met je vader in Indië gekomen zijt; dat je daar voor twee jaren de plantage van je vader geërfd hebt en dat je een schatrijk man bent. Te dien einde geef ik je thans den sleutel van mijn brandkast, waarin je de diamanten en kostbare ringen zult vinden, die ik uit de Chineesche schatkamer gestolen heb; je moet die ringen aan je vingers steken, zoodat je zeer rijk schijnt.

Voorts moet je beweren, dat je je bedienden niet uit Londen hebt meegebracht, omdat je slechts eenige dagen hier vertoeven wilt.

Voorts moet je beweren, ongehuwd te zijn en eindelijk nog moet je mrs. Grayson het hof maken.”

Charly Brand begon te lachen en zei:

„Brr! is het een onoverkomelijke voorwaarde dat ik dat oude wijf het hof moet maken?”

„Ja, dat is het!”

„Welnu dan” — gaf Charly ten antwoord. „Maar, ik wil je wel zeggen, waarde Edward, dat je er een zot figuur mee zult slaan, indien je mij weer wilt uithuwelijken”.

„Nee, nee” — stelde Raffles hem gerust, „daar denk ik niet aan. Maar het zal een aardige grap worden, die ik van plan ben uit te voeren met den inspecteur van politie Baxter en met de oude toegetakelde millionairsweduwe”.

„Verder, beste Charly, heb je hier een chèqueboek op de Londensche Bank, dit moet je, zoodra wij op een avond met mr. Manning samen zijn, bij toeval op den grond laten vallen.

Er ligt mij veel aan gelegen dat de Amerikaan bemerkt met welke Bank je in relatie bent.

Zoo, nu weet je alles en thans verzoek ik je om morgen vroeg niet te bezwijmen, als ik je in tegenwoordigheid van den kellner, die mij het ontbijt brengt, verschrikkelijk den mantel uitveeg en je plotseling de deur uitsmijt”.

„Ik ben inderdaad nieuwsgierig,” dacht Charly

Brand, toen hij naar zijn slaapkamer ging, „welk een grap Edward weer uithalen wil —”

Den volgenden morgen werd de kellner, toen hij lord Lister het ontbijt bracht, getuige van een opgewonden standje, daar de professor er zijn kamerdienaar van beschuldigde dat hij hem een shilling uit zijn portemonnaie had gestolen.

Toen de kamerdienaar in tegenwoordigheid van den kellner dat ontkende en verklaarde dat hij zich zulk een behandeling niet liet welgevallen, riep de gewaande professor:

„Loop naar den duivel. Ik ontsla je onmiddellijk. Je ben een doortrapte misdadiger!”

De kellner maakte er natuurlijk dadelijk gebruik van om zijn collega's te vertellen welk een gierigaard de gast op no. 314 was (dat was de kamer van John C. Raffles), omdat hij voor een shilling, dien hij miste, zijn kamerdienaar had weggejaagd.

Het verwonderde dus niemand, dat deze kamerdienaar een half uur na het voorgevallene het hotel verliet en naar Londen terugkeerde.

Aan het diner ontving Raffles een telegram en nadat hij het gelezen had, zei hij tot den naast hem zittenden mr. Manning en mrs. Grayson en tot inspecteur Baxter:

„Ik heb hier een dépêche ontvangen, waarover ik mij zeer verheug. Een vriend uit mijn jeugd, dien ik sedert lang niet gezien heb, is uit Indië naar Londen teruggekeerd en heeft het plan om mij hier op te zoeken.

Wij hebben dus het genoeg — en hij wendde zich tot den Amerikaan — om niet alleen een Amerikaanschen Croesus, maar tevens een Anglo-Indiaan te leeren kennen.”

„Zoo,” antwoordde mr. Manning, „is de vriend uit uw jeugd zeer rijk?”

„Ik geloof, dat hij zelf niet weet hoe rijk hij is, mr. Manning. Maar ik durf gerust beweren, dat hij alleen veel rijker is dan wij allen die hier aan tafel zitten.”

„Ach kom!” riep mrs. Grayson, „dat is veel gezegd. Ik ben waarlijk nieuwsgierig uw vriend te leeren kennen.”

„Reeds bij het souper zult u dat genoeg hebben, mylady. Want mijn vriend deelt mij mede, dat hij reeds hedenmiddag denkt hier te zijn. Het was dom van mij, dat ik mijn kamerdienaar hedenmiddag ontslaan moest, omdat mijn vriend mij seinde dat hij slechts voor zeer korten tijd hier komt en er zeker op

reken dat ik mijn kamerdienaar te zijner beschikking zal stellen.”

„Welnu,” zei de Amerikaan, „dan moet ge u beiden maar eens zonder kamerdienaar behelpen.”

„Wat was eigenlijk de reden, waarom u den man ontslagen hebt?” vroeg Baxter.

„Hm, het was een gemeen sujet! De man heeft mij bestolen.”

„Daar weet ook ik alles van,” beweerde de weduwe, „ik heb nog nooit een bediende gehad, die mij niet bestolen heeft.”

„Ja,” viel Baxter in de rede, „maar zulke sujetten levert men toch aan de politie over! Waarvoor is de politie er anders?”

„Mijnheer de inspecteur, zulke kleine dieven, die zoo gemakkelijk te vatten zijn, bezorgen geen grooten naam aan de politie. Ik dacht eerder, dat de politie er voor was om de groote misdadigers te vatten.”

Mr. Manning begon te lachen en zei:

„Zeer juist, waarde professor; maar de groote misdadigers worden zelden door de politie gearresteerd.”

„Menigmaal wel —” antwoordde Raffles en keek den Amerikaan aan.

Baxter, voor wien het gesprek pijnlijk werd, beproefde het op een ander onderwerp te brengen en zei:

„Mag ik weten, wat uw bediende van u gestolen heeft, mijnheer de professor?”

„Ja, zeker. Het is bijna ongelooflijk. Ik heb de gewoonte, mijn geldbeurs in mijn kamer te laten liggen, maar ik weet altijd precies, hoeveel er in zit.

Gisteravond heb ik ontdekt, dat er een shilling aan ontbrak.”

„Wat? Slechts een shilling?” vroeg de Amerikaan. „En daarom hebt u dezen man ontslagen?”

„Natuurlijk, ik zal zulk een sujet toch zeker niet langer in mijn dienst houden!”

„Als de man één shilling heeft gestolen, dan steelt hij zeker ook meer”, zei Baxter. „U hadt hem aan mij moeten overleveren; ik had hem behoorlijk gestraft.”

„Dat had ik ook gedaan, ongetwijfeld had ik dat ook gedaan”, beweerde mrs. Grayson. „Men mag zulke menschen niet laten loopen. Als hij een nieuwe betrekking heeft, dan doet hij het zeker weer en denkt dan, dat men het ook dan er bij laten zal. Overigens” — zij wendde zich tot inspecteur Baxter, — „hebt u mij beloofd, dat wij een uitstapje zouden maken om de schoone omgeving eens te bezien!”

„Met genoeg, mylady”.

Na deze woorden stonden de inspecteur van politie en de weduwe op en gingen heen.

Nauwelijks waren zij vertrokken of mr. Manning wendde zich tot Raffles en zei:

„Zij schijnt den inspecteur in haar netten gevangen te hebben”.

„Welnu, dan geloof ik, dat de inspecteur van politie een zeer goede partij doet, want naar ik vernam, moet de weduwe Grayson wel een millioen pond sterling bezitten”.

„Zooveel bezit zij wel, want ik kende haar overleden man en stond met hem in handelsrelatie. Als de inspecteur van politie mrs. Grayson mocht trouwen, dan heeft hij niet noodig, langer in dienst te blijven.”

„Voor London zou dat jammer zijn”.

Mr. Manning scheen deze spottende woorden niet op te merken en antwoordde:

„Hoe bedoelt u dat?”

„Wel”, zei Raffles lachend, „onder dezen inspecteur van politie viere de misdadigers in London hoogtij. Ik herinner u slechts aan den alombekenden Raffles”.

„Ja, ja”, zei de Amerikaan, „Raffles is een genie. Ik zou hem wel willen leeren kennen.”

„Wees niet lichtzinnig” — antwoordde de Grootte Onbekende; „ik geloof stellig, dat het voor u on-aangename gevolgen zou hebben, indien u met hem bekend werd!”

„Dat betwijfel ik. Want ten eerste zou ik hem niet in de gelegenheid stellen mij te kunnen bestellen en ten tweede zou ik hem wel zoo van mij af weten te houden, dat ik absoluut niet bang voor hem behoefde te wezen”.

„Kom, kom”, zei de professor, „wees maar niet zoo trotsch. Het zou immers mogelijk kunnen zijn, dat Raffles u een poets speelde; want zoover ik weet, houdt hij er zich niet alleen mede bezig om een zeker soort van menschen te bestellen, maar ook om dit soort van menschen aan den strafrechter over te leveren.”

Bij deze woorden keek lord Lister den Amerikaan scherp aan en zag, dat het gelaat van mr. Manning verbleekte en dat hij met alle kenteekenen van iemand, die plotseling ongerust geworden is, naar hem keek.

„Ik heb u niet begrepen, professor.

„Wat bedoelt u met een zeker soort van menschen?”

„Maar weet u dat dan niet?”

„Tot mijn spijt niet”.

„Welnu, dan zal ik het u vertellen. Ik heb de karaktertrekken van Raffles nauwkeurig bestudeerd en ben tot de overtuiging gekomen, dat hij met voorliefde optreedt tegen groot-industrieelen en groot-kapitalisten, die hun buitensporige kapitalen voor een groot gedeelte aan hun medemenschen ontwoekerd hebben. Maar niet alleen door woeker, voor het grootste gedeelte ook door middelen, die strafbaar zouden zijn, indien daartegen maar afdoende wetten bestonden”.

„Stel u dan maar omtrent mij gerust, mijnheer de professor, aan zoo iets heb ik mij nooit schuldig gemaakt. Mijn eenig bedrijf is het verzamelen van handteekeningen en dat is toch zeker niet strafbaar.”

Raffles gaf geen antwoord, maar stak een sigaret op.

Plotseling echter vroeg hij:

„Zeg eens, mr. Manning, was u het vorige jaar niet te Parijs?”

„Nee, waarom vraagt u mij dat?”

„Ik meen, dat ik u daar gezien heb.”

„Waart u dan te Parijs, professor?”

„Ja, sir, ik moest daar zijn als deskundige in een proces wegens het vervalschen van bankbiljetten.”

„Een proces wegens het vervalschen van banknoten? Daar weet ik niets van; wat bedoelt u?”

„Nu ja, het proces was niet zoo belangrijk, dat u het verslag er van zult gelezen hebben.”

Op dit oogenblik kwam de kellner bij hen en zei tot Raffles:

„Professor, sir Perkins uit Calcutta verwacht u in de ontvangzaal.”

Raffles stond dadelijk op, verontschuldigde zich en volgde den kellner.

Na eenige oogenblikken keerde hij terug met Charly Brand, die zeer elegant gekleed was; zij gingen naar de tafel van mr. Manning en daar stelde de professor zijn voormaligen schoolvriend, sir Arthur Perkins uit Calcutta voor.

Spoedig zaten zij onder het genot van een sigaar bijeen en de Amerikaan bewonderde de prachtige, onschatbare ringen, die sir Perkins bezat.

Ook de dasspeld, een smaragd zoo groot als een duivenei, ontlokte hem kreten van bewondering.

Naar zijn schatting vertegenwoordigde het een enorm kapitaal, wat sir Perkins aan edelgesteenten droeg.

De oogen van den Amerikaan vestigden zich voortdurend weer op de kostbare kleinoodiën. Eindelijk zei hij:

„Ik zou het niet wagen zulke juweelen te dragen.”

„Waarom niet, sir?” vroeg de gewaande Indiaan.

„Hebt u dan nog nooit van Raffles gehoord?” zei mr. Manning schertsend.

„Wel ja,” zei mr. Perkins. „Ik heb veel van hem in Calcutta gelezen. Maar ik geloof niet, dat hij mij mijn ringen of andere kostbaarheden ontroofen zou.

Mocht hij het echter toch doen, dan laat het mij koud. Want daar ik met de dochter van den vorst van Golconda gehuwd ben, en na den dood van dezen, den zeker ook u bekenden Indischen vorst, in het bezit van een fabelachtig vermogen gekomen ben, zoo stel ik in deze diamanten, robijnen en andere kostbaarheden weinig belang meer.”

Van verwondering zette de Amerikaan groote oogen op. Zoo iets had hij nooit kunnen denken!

Na dit onderhoud stonden de vrienden der jeugd op en spraken af, dat zij elkander bij het souper weer zouden treffen.

Eenige uren later was de Indische nabob, sir Arthur Perkins, het onderwerp geworden van de gesprekken van al de hotelbedienden.

In de vertrekken, die hij gekozen had, bracht hij het geheele personeel van het hotel in beweging. Nu eens had hij behoefte aan dit en dan weer aan iets anders, en voor iederen gang dien een kellner, een kamermeisje, een boy of een van het andere dienstdoende

personeel voor hem doen moest, gaf hij een banknoot van vijf pond sterling als drinkgeld.

De banknoten, die hij binnen eenige uren, op bevel van Raffles had uitgegeven, brachten de bedienden van het hotel zoodanig in opgewondenheid, dat zij er als het ware door betooverd werden.

Zij wachtten niet meer af, of sir Perkins het een of ander wenschte, maar brachten uit zich zelf alle benodigdheden in zijn vertrek.

Eindelijk moest sir Perkins, die met professor Conte alleen wilde zijn, om rust verzoeken en gaf ook bij deze gelegenheid aan den kellner een banknoot van vijf pond.

Van dit oogenblik af zorgde de kellner er voor, dat de bedienden het vertrek niet meer betraden.

Zoodra zij alleen waren, zei Raffles, terwijl hij een banknoot van 1000 pond uit zijn portefeuille nam:

„Je zult zeker met het geld, dat ik je gegeven heb niet rondkomen. Daarom geef ik je deze 1000 pond nog om de onkosten te kunnen bestrijden.

Je speelt je rol overigens zeer goed. Laat ons nu eenige uren rust nemen en dan aan het souper gaan, waar je mrs. Grayson, wie je het hof moet maken, zult leeren kennen.”

„Ik zal alles doen, wat in mijn vermogen is,” was het antwoord.

VIERDE HOOFDSTUK.

De verdwenen ring.

Reeds een half uur voordat Raffles, alias professor Conte, met sir Perkins aan het souper kwam, zat mr. Manning met Baxter en mrs. Grayson te wachten aan de voor hen gereserveerde souper tafel, en de Amerikaan was bezig hen te vertellen van de fabelachtige edelgesteenten, die de nieuw aangekomen schoolvriend van den professor, de Indische nabob, droeg.

De corpulente weduwe, wie het verdroot dat een ander mooiere juweelen en van veel meer waarde bezat dan zij, zei:

„Ik twijfel er aan of de edelgesteenten, waarvan u ons verteld hebt, wel echt zijn.

Men maakt ze in den tegenwoordigen tijd zoo goed na, dat ik zonder verder onderzoek mijn oordeel er niet over zal uitspreken.”

Kort na dit gesprek kwamen sir Perkins en Raffles binnen.

Na de gewone beleefdheidsgroeten, namen zij zoo plaats, dat sir Perkins aan de rechterzijde van mrs. Grayson te zitten kwam, terwijl aan haar linkerzijde de inspecteur van politie Baxter zat.

Tegenover hen zaten Raffles en mr. Manning.

Verscheidene kellners kwamen direct bij de tafel.

Toen de soep werd opgediend, zei sir Perkins tot den oberkellner:

„Zeg eens, sedert wanneer dient men hier schildpadsoep in porseleinen borden op? Ik ben gewoon, dat men zulke soep in gouden koppen opgediend krijgt. De smaak van de soep wordt er minder van, wanneer zij op porselein borden wordt rondgediend.

De oberkellner liet de soep dadelijk van de tafel nemen, om aan het verlangen van den Indischen miljonair te voldoen.

Baxter was zóó verbaasd, dat hij geen woord uiten kon. Zoo iets — schildpadsoep uit gouden koppen te drinken — had hij voor onmogelijk gehouden!

Voor en na keek hij naar de diamanten van den Indiër en dacht, wanneer dié edelgesteenten echt waren,

dat dan iedere ring een grooter kapitaal vertegenwoordigde, dan hij ooit bijeen had gezien.

Ook mrs. Grayson bekeek voortdurend de kostbare juweelen en zei:

„Neem mij niet kwalijk, sir Perkins, zoudt u zoo goed willen zijn om den kostbaren ring, dien u aan uw wijsvinger hebt, van nabij te laten zien?”

„Met het grootste genoegen, mevrouw,” antwoordde de sir, en trok het kostbare voorwerp van zijn wijsvinger.

De ring schitterde, toen zij hem van alle kanten bekeek. Zij nam daarop een glazen bord en maakte met den ring een streep daarover heen.

Een diepe snede in het glas overtuigde haar er van, dat de steen echt was.

Professor Conte begon te lachen, toen hij de manoeuvre van mrs. Grayson zag en zei:

„Stel u gerust, mevrouw, de diamant is afkomstig van de bezittingen van den Indischen vorst van Golconda.”

Mrs. Grayson werd schaamrood en antwoordde:

„U moet mij verontschuldigen, mijne heeren, deze steen is van zoo groote waarde, dat men bijna aan de echtheid er van zou twijfelen. Ik schat hem op een half millioen pond sterling.”

„Neen, mevrouw,” zei sir Perkins. „Dat is te veel; de steen zal hoogstens 75000 pond sterling waard zijn.”

Baxter keek verwonderd op. „Vijf en zeventig duizend pond sterling! Als of dat niet reeds een zeer groot kapitaal was!”

„Mag ook ik den steen eens zien?” vroeg de Amerikaan.

„Wel zeker,” antwoordde sir Perkins.

Mr. Manning bekeek den diamant en daarop reikte professor Conte hem aan den inspecteur van politie zonder dat deze er naar gevraagd had.

Hij zei daarbij:

„Inspecteur, bekijk toch ook den wonderschoonen steen eens.”

Baxter nam het kostbare voorwerp, bekeek het aan alle kanten en gaf het aan professor Conte terug met de woorden:

„Het is een steen zoo als ik er nog nooit een gezien heb.”

Op hetzelfde oogenblik hoorde men van alle kanten angstkreten, want de ring, dien Raffles over de tafel heen aan den Nabob wilde teruggeven, ontglipte aan zijn handen en was verdwenen.

Baxter bukte zich, om den ring weer op te rapen, die volgens zijn meening op het tapijt gevallen was.

Ook mr. Manning en Raffles begonnen te zoeken.

Maar hoe ze ook zochten, van den ring was niets meer te zien.

Angstig keek de inspecteur telkens weer naar het tapijt en kon maar niet begrijpen, waar het voorwerp gebleven was.

„Zoek toch niet langer, mijne heeren,” zei sir Perkins, — „de schildpadsoep is zoo juist opgediend en zal zeker koud worden.”

„Maar, sir Perkins!” riep de inspecteur van politie uit, „uw kostbare ring —”

De Indiër maakte een beweging met de hand.

„Die is mij niet zooveel waard om daarom mijn soep en die van u koud te laten worden.”

Baxter kon van verbazing niets zeggen. Een ring, ter waarde van 75000 pond sterling, een vermogen — zou — zoo maar — verloren gaan?

De ring moest zonder twijfel door iemand opgehaapt zijn. Hij zou gaarne nu alle deuren gesloten hebben en detectives laten komen, om de zakken van ieder der aanwezigen te laten doorzoeken.

„Het is uw schuld, mr. Baxter,” zei de professor; „u liet den ring los, voordat ik hem kon aanpakken!”

„Het doet mij leed, het doet mij leed,” antwoordde de inspecteur — „maar ik meende, dat ik den ring reeds in uw hand gelegd had.”

„Ik verzoek u nog eens, heeren,” zei sir Perkins — „om uw schildpadsoep te gebruiken anders bederft u mij den geheelen avond.”

Baxter zat als op gloeiende kolen. Zoiets had hij nog nooit bijgewoond. Hij keek steeds weer naar sir Perkins en zag, dat deze met de meest mogelijke kalmte zijn schildpadsoep gebruikte en dat hij zich in het minst niet ongerust maakte over het verlies van den ring.

Welke groote kapitalen moest deze man toch wel bezitten?

Ook mr. Manning en mrs. Grayson hielden zich overtuigd van de groote rijkdommen van den Indiaan.

Na het souper bracht de weduwe opnieuw het gesprek op den verloren ring en zei:

„Het is toch vreemd, mijneheeren. De ring kan toch *onmogelijk* spoorloos verdwenen zijn. Er moet toch *iemand* zijn, die hem opgeraapt en verborgen heeft!”

„Maar u ziet immers wel, dat de ring niet te vinden is,” beweerde professor Conte.

„Het kan ook mogelijk zijn, dat Raffles hier als onzichtbare geest is verschenen en hem mee genomen heeft,” zei de Amerikaan schertsend.

„Onmogelijk!” riep Baxter, „Raffles zal het niet wagen, in mijn nabijheid te komen.”

„Maar waarom niet, inspecteur?” vroeg professor Conte; „het zou voor Raffles toch een kleinigheid zijn om, gekleed als kellner of ook wel als gast hier in onze nabijheid te zijn en op een, voor ons onverklaarbare wijze, den ring hebben weggenomen.”

„Ik ben van meening,” sprak sir Perkins, „dat het ongemanierd van ons zou zijn, indien wij nog langer over den ring spraken, omdat er een schoone, interessante dame” — hij boog naar mrs. Grayson — „hier aan onze tafel zit.

„Als de heeren er toch nog verder over spreken willen, dan doe ik mijn lieve buurvrouw het voorstel om met mij een wandeling langs het strand te doen.”

Bij deze woorden keek hij de oude millionairs-weduwe aan en deze beantwoordde zijn blikken met een coquet lachje en zei:

„Het zal mij zeer aangenaam zijn, sir Perkins, als u een kleine wandeling met mij langs het strand wilt maken. Ook zonder onze tegenwoordigheid zullen de heeren zich wel aangenaam kunnen onderhouden.”

Zij stond op en verliet gearmd met sir Perkins de zaal.

Inspecteur van politie Baxter keek met een boos gezicht hen beiden na, want hij had een gevoel, alsof deze Indiër een mededinger van hem was.

Tot aan de terugkomst van het paar bleven de beide heeren zitten.

Baxter had in dien tusschentijd een plan ontworpen, hoe hij den medeminnaar uit het veld kon slaan.

Nauwelijks hadden sir Perkins en zijn dame weer plaats genomen of inspecteur Baxter zei:

„Neem mij niet kwalijk, sir Perkins, ik hoorde dat

u gehuwd bent met de dochter van den overleden vorst van Golconda?"

De aangesprokene boog.

„Jawel mijnheer de inspecteur."

Baxter haalde ruimer adem; want nu was het niet mogelijk, dat sir Perkins gevaarlijk voor hem worden kon.

Raffles, die het doel van deze vraag zeer goed begreep, zei: „Mijn vriend heeft verscheiden vrouwen."

Inspecteur Baxter trok een onnoozel gezicht en vroeg:

„Verscheiden vrouwen, hoe is dat mogelijk?"

„O, dat is zeer eenvoudig," antwoordde Raffles.

„Mijn vriend behoort tot de sekte der Mormonen en de wetten van deze sekte staan toe, dat men verscheiden vrouwen heeft."

„Dat is zeer interessant," zei mrs. Grayson, — „sir Perkins, hoe verdragen zich uw vrouwen wel onder elkander?"

„O, zeer goed, mevrouw," antwoordde sir Perkins, „ieder van mijn vrouwen bezit een eigen paleis, haar eigen bedienden, en de een kent de andere niet. Ik heb een vrouw in Parijs, een vrouw in Calcutta en een in Golconda."

„U kunt dus nog een vrouw in Engeland hebben," antwoordde Raffles.

„O ja," zei sir Perkins, „dat kan ik zonder twijfel."

„Dat betwijfel ik sterk," beweerde Baxter, die zijn prestige bij mrs. Grayson absoluut verhoogden wilde, „ik geloof niet, dat onze wet een dergelijk huwelijk voor wettig zou verklaren; dat is toch feitelijk bigamie."

„U vergist u, mijnheer de inspecteur," zei professor Conte, „mijn vriend behoort niet tot hetzelfde geloof als wij en staat onder andere wetten dan wij hier."

„Benijdenswaardig mensch!" riep mr. Manning uit, terwijl sir Perkins tot Baxter zei:

„Kom bij ons naar Indië, dan kunt u er ook een harem op nahouden."

„Het moet zeer interessant zijn, aan de zijde van zulk een man te leven," smachtte mrs. Grayson, en haar oogen verrieden duidelijk, dat haar hart voor den interessanten sir Perkins reeds vuur had gevat.

Mr. Manning verliet de tafel, om sigaren te halen. Dit deed ook Baxter. Nauwelijks waren zij weg, of Raffles zei schijnbaar geheel en al zonder nevenbedoelingen:

„Een vraagje mevrouw, heeft mr. Manning ook

reeds een autogram van uw mooie, lieve hand?"

„O ja," antwoordde de weduwe geveid. „Ik gaf hem reeds mijn handteekening."

„Verzamelt mr. Manning autogrammen?" vroeg sir Perkins.

„Ja vriend, hij heeft, zoo als hij beweert, de grootste verzameling der wereld van handteekeningen. En geen persoon, waarmede hij kennis maakt, is voor hem veilig, voordat hij hem zijn handteekening gegeven heeft."

„Een vreemde manie," sprak de Indiër.

„O, neen," antwoordde Raffles, en zijn woorden hadden een bijzonderen klank — „deze manie heeft volgens mijn oordeel een zeer praktisch doel."

„Een praktisch doel?" vroeg mrs. Grayson verwonderd, „ik heb de zaak tot nu toe voor zeer overtollig gehouden."

„Over de door u beweerde overtolligheid, mevrouw —" Raffles maakte een spottende buiging — „van het verzamelen van handteekeningen door mr. Manning zult u waarschijnlijk nog van meening veranderen."

„Ik begrijp u niet, professor, doch ik vergat, dat u grapholoog bent en —" zij keek plotseling naar alle kanten rond — „ik wilde u in groot vertrouwen een verzoek doen."

„En dat is?"

Zij begon zachtjes te praten, boog zich naar Raffles en fluisterde:

„Ik wil u tot mijn vertrouwde maken, professor."

„Uw vertrouwen vereert mij, mevrouw."

„Namelijk —" zij begon nu stotterend te vertellen, als of zij zich voor haar woorden schaamde, „toen ik een uur geleden met den inspecteur van politie aan het strand wandelde, deed deze heer mij een huwelijksaanzoek."

Zij sloeg blozend de oogen neer.

Charly Brand had moeite, de tanden op elkaar te houden, om niet te schateren van het lachen.

Raffles behield zijn ernstige houding en zei:

„Dat verwondert mij in het minst niet, mevrouw.

Met uw schoonheid, uw lieftaligheid zullen er wel niet veel mannen zijn, die u geen huwelijksaanzoek doen."

„Ik weet niet," antwoordde de verliefde weduwe, en speelde met haar ivoren waaijer, waarvan het handvat met kostbare diamanten versierd was.

„Ik heb wel reeds van verscheiden heeren een huwelijksaanzoek gehad, doch al deze voorstellen golden

meer mijn vermogen dan mijn hand. Daarentegen geloof ik, dat de inspecteur van politie Baxter een man met een edel karakter is."

„Onvoorwaardelijk, mevrouw. Hij is een man van — laat ons zeggen — een buitengewoon grootmoedig karakter."

De oogen der trouwlustige weduwe begonnen te fonkelen, toen zij deze vleierende betuiging over den uitverkorene hoorde, en zij antwoordde:

„Ik heb den inspecteur verzocht om mij zijn aanzoek morgen namiddag schriftelijk aan te bieden. En nu wilde ik u verzoeken — of u zoo goed zoudt willen zijn, mijnheer de professor, en mij uit zijn handschrift te vertellen, hoe zijn karakter is.

U zoudt mij daarmee een zeer grooten dienst bewijzen, en ik ben gaarne bereid, professor, u daarvoor te allen tijde mijn erkentelijkheid te bewijzen."

„Heel graag ben ik tot uw dienst, mevrouw. Geef mij den brief, dan zal ik u naar mijn beste weten als autoriteit al datgene van den inspecteur van politie mededeelen, wat voor u van belang kan zijn."

Op dit oogenblik keerden mr. Manning en de inspecteur aan tafel terug. Vooral Baxter betuigde zijn leedwezen, dat hij een poos het gezelschap van de weduwe had moeten missen.

Hij maakte haar op een in het oog loopende manier het hof en maakte haar de liefelijkste complimentjes.

De Amerikaan was echter druk in gesprek met sir Perkins, en nadat hij met hem over Indië en de koloniën gesproken had, wendde hij het gesprek daarheen, waar hij het hebben wilde:

„Ik weet niet, sir Perkins, of u reeds in de courant hebt gelezen of ergens gehoord hebt, dat ik de grootste verzameling der wereld bezit van handschriften."

„De professor heeft mij daarvan verteld, sir."

Mr. Manning boog voor Raffles en zei tot sir Perkins:

„En het is een manie, om mij van elk persoon, waarmee ik kennis maak, en die, zooals van zelf spreekt, van eenige beteekenis is, zijn handschrift te laten geven."

Hij haalde zijn notitieboek met de gouden vulpen voor den dag, reikte het sir Perkins over en verzocht hem:

„Wees zoo goed en geef mij voor mijn verzameling ook uw handschrift."

Doch sir Perkins wilde schijnbaar niet.

„Ik bid u, waarde heer, welk doel heeft het, wanneer ik u mijn handschrift zou geven? Ik ben een on-

beduidend persoon en alles, wat ik bezit, is hoogstens geld."

„Pardon", antwoordde de Amerikaan, „dat zou reeds een reden zijn, dat ik u in de afdeeling der handschriften van de geldlui zou inschrijven.

Ik heb in deze klasse den ouden en den jongen Rockefeller, Morgan en andere geldvorsten. Ik zou er prijs op stellen, ook u in deze klasse te kunnen inschrijven."

„Ik kan met Rockefeller, ondanks mijn juweelen en Indische millioenen, toch niet concurreeren."

„Dat kan ik niet beoordeelen, sir Perkins, doch het kan wel mogelijk zijn, dat u wegens uwe uitstekende positie in Indië nog wel eens een groote rol gaat spelen en uw handschrift daardoor nog een grootere waarde zou krijgen. Dus, mag ik u verzoeken?"

Met een beminnenswaardig lachje reikte hij den gewaanden nabob het notitieboek, en deze nam nu de hem toegereikte vulpen en zei:

„U bezit de kunst om zoo beminnenswaardig iets te vragen, dat men u niets weigeren kan. Daar hebt u dan mijn naam.

„Sir Arthur Perkins."

Zeer voorzichtig droogde mr. Manning de handtekening, dankte den Indiër, en deze stond nu op, om zich ter ruste te begeven. Hij riep den kellner, om te betalen.

Hij richtte het zoo in, dat het chèque-boek op de Bank van Engeland, dat Raffles hem had gegeven, uit zijn zak viel, en door mr. Manning werd opgeraapt.

„Hier schijnt heden alles onder de tafel te vallen," schertste Raffles, „en alles te willen verloren gaan; eerst je ring, en nu je chèque-boek!"

„Het schijnt zoo. Doch mijn chèqueboek heeft voor niemand de minste waarde, als ik het niet invul. Daarentegen kan de ring iedereen voordeel aanbrengen."

„Het is mij werkelijk een raadsel, waar dat kleinood gebleven is."

Toen er weer gewag werd gemaakt van den verloren ring begonnen allen te luisteren, en opnieuw over het vreemde verdwijnen te redetwisten.

„Ik veronderstel," zei de inspecteur van politie, „dat de een of andere kellner zich het kleinood heeft toegeëigend."

Sir Perkins gaapte, daarna reikte hij allen de hand. Hetzelfde deed Raffles, alias professor Conte, en, door mr. Manning gevolgd, namen zij afscheid.

Alleen inspecteur Baxter en mrs. Grayson bleven nog een poos vertrouwelijk bij elkander zitten.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Raffles aan het werk.

Toen Raffles met Charly Brand, de gewaande sir Perkins, in diens kamer was binnengetreden, begon hij zachtjes te lachen, terwijl zijn vriend hem verwonderd aankeek en daarna vroeg:

„Zou je mij nu niet de geheimzinnige zaak met den ring verklaren?”

„Dat spreekt van zelf, antwoordde hem Raffles, „je zult toch niet gelooven dat de ring verdwenen is?”

„Nee, dat geloof ik ook niet, hoewel het mij onverklaarbaar is, hoe je dien truc zoo hebt uitgevoerd, dat het ding voor onze oogen onder de tafel viel en niet werd teruggevonden.”

„Een zakkenrollerstruc”, lachte de „Groote Onbekende”. „De heele geschiedenis was niets anders dan een handigheid en een zijden draad, dien ik, zonder dat iemand het bemerkte, aan den ring heb geknoopt.”

„Heb je den ring?”

„Ik heb hem niet.”

„Heb je hem niet?”

Charly Brand schrikte en keek verbaasd.

„Nee, ik heb hem inderdaad niet!”

„Ja — maar wie heeft hem dan? Er gaat zodoende een groot vermogen voor je verloren.”

„Het zal niet verloren gaan, doch alleen de aanleiding voor een leuke mop zijn, die ik met inspecteur Baxter voor heb, opdat hij tot de overtuiging komt, dat John C. Raffles, *de eenige*, nog bestaat.”

„Met inspecteur Baxter?”

„Jawel,” knikte lord Lister, „met inspecteur Baxter. De ring is namelijk in *zijn* bezit.”

„Je veronderstelt dus, dat Baxter hem feitelijk in zijn bezit heeft? Dat is toch eenvoudig ongelooflijk!”

„Jawel, hij heeft hem, mijn beste Charly. En nu willen wij zien, hoe de zaak zich verder ontknoopt. Ik geloof, dat het voor Baxter een prettig verlof wordt, en wanneer ik niet teleurgesteld wordt, zal hij persoonlijk ondervinden, wat het beteekent, de politie in handen te vallen.”

Na deze woorden schelde Raffles.

Onmiddellijk verscheen de oberkellner, die persoonlijk de voorname gasten bediende, en terwijl sir Perkins een bankbiljet van vijf pond voor hem op het tapijt wierp, die de kellner dadelijk opnam, en toen eerbiedig de bevelen afwachtte, zei Raffles:

„Hoor eens, ober, hier is vandaag een merkwaardige geschiedenis voorgevallen, die wij, om het hotel niet in opspraak te brengen, nog verborgen hebben gehouden. Ge zult wel gehoord hebben, dat aan onze tafel een zeer kostbare ring van mijn vriend zoek is geraakt.”

„Ik heb daarvan gehoord, professor.”

„Ge weet, dat ik, als grapholoog, mij veel met misdadigers bemoei, en nu ben ik er vast van overtuigd, dat deze zoogenaamde inspecteur van politie Baxter volstrekt geen inspecteur van politie is, doch naar alle waarschijnlijkheid de door de Londensche politie gezochte bekende John C. Raffles.”

„Drommels!” riep de kellner uit.

„Ik verzoek u echter omtrent hetgeen ik u mededeel, het strengste stilzwijgen te bewaren, en morgen vroeg den commissaris van politie van deze plaats in mijn kamer te laten komen. Buitendien vermoeden wij dat deze zich noemende inspecteur van politie in het bezit is van den verloren ring en verzoeken u om met eenige kellners de kleeren en den koffer van dezen heer, dien ik voor niemand anders dan voor Raffles aanzie, te doorzoeken; wij beloven dengene, die ons den ring terug verschaft, een zeer hooge belooning.

Maar tevens verzoeken wij u, als de ring gevonden wordt bij den zoogenaamden inspecteur van politie, om de zaak geheim te houden. Want ge weet, dat op de arrestatie van Raffles een groote belooning gezet is. Indien hij ook maar het allerminste vermoeden krijgt dat wij hem herkend hebben, dan zal hij zonder twijfel gaan vluchten. Noch u noch wij zouden dan aanspraak op de belooning hebben.”

Na deze opdracht verliet de ober de heeren en Raffles liep vergenoegd door het vertrek heen en weer.

„Je hebt den inspecteur weer een kool gestoofd,” zei Charly Brand.

„Ja, dat heb ik gedaan als straf voor zijn onbeschaamde leugens, toen hij beweerde, dat te Londen, behalve mijn persoon, ook nog anderen den naam van Raffles dragen —”

Op den zelfden tijd liep inspecteur Baxter in zijn kamer op en neer.

Hij dacht er over na, hoe hij aan het verzoek van mrs. Grayson zou kunnen voldoen.

De brief, dien zij verlangde, moest voor den volgenden avond gereed zijn.

Dit was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Want hij, de voormalige onderofficier van de Schotsche garde, kende de Engelsche taal zeer slecht.

Daarom juist had hij de „vlooi”, die de Engelsche taal zeer goed verstond, tot zijn secretaris genomen.

Plotseling kwam er een gedachte bij hem op.

Hij haalde uit zijn koffer het spoorboekje, bladerde daarin en zag dat een vroegtrein des morgens om vier uur van Brighton naar Londen vertrok.

Deze trein was om zeven uur te Londen. Hij kon dan eerst ontbijten en daarna naar het hoofdbureau gaan, om de liefdesverklaring door de „vlooi” te laten schrijven. Hij kon daarna om tien uur weer met den trein van Londen naar Brighton vertrekken en was dan tegen den middag terug.

Hij was opgeruimd, doordat hij dezen hinderpaal kon uit den weg ruimen en ging op een stoel bij den schoorsteen zitten.

Maar eensklaps veranderden zijn gelaatstrekken. Hij sperde den mond wijd open, keek eenige oogenblikken naar het haardvuur, zijn sigaar viel op den grond en — — hij trok langzaam uit zijn broekzak — den zoek geraakten ring van sir Perkins. —

Hij was bleek van schrik. Toen hij met zijn linkerhand in den broekzak tastte, had hij den ring gevoeld en was van angst bijna van zijn stoel gevallen.

Met wijd opengesperde oogen bekeek hij den steen, die schitterde alsof er vlammen uit kwamen en hij wist niet, wat hij beginnen moest.

Het angstzweet brak hem uit.

Indien iemand hem met den ring zag, dan zou men hem zeker voor een dief houden.

Het eenvoudigste, dacht hij, zou wel zijn, dat hij het kleinood dadelijk aan sir Perkins terug gaf en

dat hij hem zou verzekeren, niet te weten, hoe de ring in zijn zak gekomen was.

Maar de klok wees reeds het tweede uur van middernacht aan. Het was dus onmogelijk, dat hij sir Perkins nu nog opzocht.

Eerst den volgenden dag zou hij dat kunnen doen.

Hij overlegde, wat hij met den kostbaren ring moest doen.

Eerst wilde hij hem in den koffer sluiten. Maar toen dacht hij weer, dat iemand, gedurende den tijd dat hij afwezig was, den koffer zou kunnen openbreken en den ring er uit stelen. Hij besloot dus, hem bij zich te houden.

Maar om hem in een zijner zakken te bergen was hem niet veilig genoeg.

Eindelijk besloot hij, om den ring in een der punten van zijn zakdoek te knopen en den zakdoek in den borstzak van zijn vest te steken.

Om te slapen was er dezen nacht geen tijd meer.

Hij schelde den kellner, liet zich thee brengen en zei, dat hij tegen vier uur voor een klein uitstapje het hotel moest verlaten; hij wilde een zeiltochtje maken.

Deze leugen gebruikte hij opzettelijk, opdat mrs. Grayson niet gewaar zou worden dat hij naar Londen gereisd was, om daar door zijn secretaris de liefdesverklaring te laten schrijven.

Den volgenden morgen tegen ongeveer zeven uur werd Raffles door den ober, wien hij des avonds de opdracht gegeven had betreffende den inspecteur van politie, gewekt en deze deelde hem mede dat de verdachte persoon het hotel om vier uur had verlaten om een zeiltochtje te maken.

In dien tusschentijd had men alles van hem doorzocht, maar niets gevonden.

Hij moest den ring dus bij zich hebben en waarschijnlijk maakte hij dit zeiltochtje, om het kleinood in veiligheid te brengen.

De commissaris van politie van Brighton zou om negen uur in het hotel komen.

Raffles ging ontbijten en ging daarna naar Charly Brand, dien hij eveneens aan het ontbijt trof.

Hij had nauwelijks met hem eenige woorden gesproken, of de ober diende den commissaris van politie van Brighton, mr. Turking aan.

Na eenige oogenblikken trad deze ambtenaar binnen; het was een man van omstreeks zestig jaar, wiens gezicht geen bijzondere intelligentie verried.

Lord Lister bood hem een stoel aan.

„Het betreft een zeer gewichtige zaak,” begon

Raffles. „Ik denk, mijnheer de commissaris, dat u zeker wel gehoord zult hebben van een zekeren John C. Raffles, den Grooten Londenschen Onbekende.”

„Jawel, van dezen internationalen schurk heb ik reeds veel gelezen.”

„Goed, mijnheer de commissaris, dan moet ik u in de eerste plaats vragen, of u den inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard kent?”

„Tot mijn spijt niet. Ik ken dien collega alleen maar bij naam.”

Dit was het juist, wat Raffles gaarne weten wilde. Om echter zeker te zijn vroeg hij verder:

„Kent een van uw ondergeschikten inspecteur Baxter?”

„Nee, dat geloof ik niet.”

Op dit oogenblik kwam de ober binnen, boog voor Raffles en fluisterde hem in het oor:

„Neem mij niet kwalijk sir, een van onze huisknechts heeft den zich noemenden inspecteur met den vroeg-trein naar Londen zien vertrekken.”

„Goed, ik dank u.”

Oogenblikkelijk had Raffles nu zijn plannen gereed.

„Wij kunnen ons er immers dadelijk van overtuigen, mijnheer de commissaris, of uw collega Baxter in Londen is of niet.

Als hij te Londen is, dan is het toch onmogelijk, dat hij dezelfde is, als degene die zich hier uit geeft voor inspecteur van politie Baxter.”

„Nee, dat kan niet.”

„Ziet u, mijnheer de commissaris,” zei Raffles verder, „mijn vermoeden, dat deze, zich noemde inspecteur van politie, de veel gezochte John C. Raffles is.”

De commissaris keek verwonderd op en antwoordde:

„Dat zou iets bijzonders zijn en als u zich niet vergist, dan zou het mij en mijn beambten misschien kunnen gelukken, Raffles eindelijk te arresteren!”

„Indien u zoo iets van plan zijt, mijnheer de commissaris, dan moet u zich stipt aan mijn instructies houden. Ik ben als schriftkundige dikwijls in aanraking gekomen met groote misdadigers, u kunt dus gerust op mij vertrouwen.”

„Dat doe ik gaarne, professor.”

„Wij hebben in dit geval een grooten voorsprong. Hierin het hotel woont thans een zekere mrs. Grayson, die eenige millioenen bezit; het is een weduwe, naar wier hand Raffles, of zoo als hij zich hier noemt inspecteur van politie Baxter dingt.

Hij wendt alle mogelijke pogingen aan om de weduwe te trouwen. Dat is het lokaas, waarmede wij den snoek kunnen vangen.

Hij is op dit oogenblik niet in het hotel, maar het staat vast, dat hij terug komt. U moet u met uw beambten gereed houden, om hem, op een aanwijzing van mij, te arresteren en in de gevangenis te brengen.

Maar wees vooral voorzichtig en laat u door *niets* misleiden, want Raffles heeft de gewoonte om, wanneer hij, gelijk nu, zich uit geeft voor een inspecteur van politie, zich vooraf te voorzien van alle mogelijke legitimatie-papieren. Hij zal, wanneer hij deze papieren vertoont, bepaald probeeren om een arrestatie te voorkomen.”

„Het is goed dat u mij dat zegt, professor. Ik zal mij niet laten misleiden, maar het zou mij zeer interesseeren als u mij wildet zeggen, welke vermoedens u tegen hem hebt.”

„Ik heb er reeds gewag van gemaakt, mijnheer de commissaris, dat er twee redenen zijn voor mijn vermoeden.

Ten eerste toonde deze zoo gewaande inspecteur mij eens een brief, waarvan ik hem een verklaring moest geven, en toen zag ik uit het handschrift en den inhoud, dat de beruchte Raffles het geschreven had.

U weet zeker ook, dat de schurk een voorliefde heeft om zijn visitekaartjes of brieven aan de menschen te toonen en zich vroolijk te maken over hen, die hij beet genomen heeft.

Deze brief wekte mijn vermoedens op. Maar, ten tweede, is er gisteravond aan de tafel waar ik zat, een kostbare ring, ter waarde van 75,000 pond sterling, zoek geraakt en nu heb ik een sterk vermoeden, dat de zoogenaamde inspecteur zich den ring heeft toegeëigend.

Hij maakt nu een zeiltochtje en zal den ring zeker ergens aan het strand verbergen, om hem bij een gunstige gelegenheid terug te halen.”

„Het is jammer, mijnheer,” zei de commissaris van politie, „dat u mij niet reeds eerder bericht hebt gezonden, want dan hadden wij den spitsboef den buit misschien nog kunnen ontnemen.”

„Daaraan heb ik niet gedacht,” antwoordde Raffles, „maar laten wij ons er nu eens van overtuigen of de inspecteur van politie Baxter te Londen is. Laat ons naar Scotland Yard telefooneeren.”

Na deze woorden gingen zij naar de telefoon van het hotel en lieten zich met Londen verbinden.

ZESDE HOOFDSTUK.

Hoe Baxter een liefdesverklaring schrijft.

„O zalige vacantielijd, o heerlijke tijd,” zong de „vlooi” iederen morgen, wanneer hij op het bureau kwam en politie-inspecteur Baxter door afwezigheid schitterde.

Ook dezen morgen kwam hij precies een half uur te laat op het hoofdbureau van politie.

Hij vermoedde niet, wat hem te wachten stond.

De beambten wilden hem in de vestibule een wenk geven, doch zij werden daarin verhinderd door de toevallige aanwezigheid van een hunner superieuren.

Toen Marholm de deur van het bureau open deed, schrok hij zoo, dat hij zich het liefste met een luitsprong uit het hoofdbureau van politie weer verwijderd had.

Doch het was te laat.

Met gefronste wenkbrauwen keek hem als een naderend onweer zijn chef, inspecteur Baxter, aan, die reeds verscheiden uren voor zijn schrijfbureau wachtte.

Hij had zijn horloge voor zich op het schrijfbureau gelegd, en toen de „vlooi” met een bijzonder beminswaardig: „goeden morgen, mijnheer de inspecteur” naderbij kwam, knorde en bromde de inspecteur eenige onverstaanbare woorden en antwoordde:

„Dat gaat hier mooi toe, hoe laat is het?”

„Dat weet ik natuurlijk wel, mijnheer de inspecteur.”

En terwijl de „vlooi” nu weer zijn oude brutaliteit in praktijk bracht, voegde hij er aan toe:

„Als inspecteur van politie, waarnemend chef van den zich met verlof bevindende inspecteur van politie, heb ik het recht, zoo stipt in dienst te komen als de inspecteur zelf.”

De hoofdpersoon van Scotland Yard beet zich op de lippen, keek Marholm woedend aan en zei:

„Dan bedoel je, dat ik, je chef, de gewoonte heb, een half uur later dan de dienst het voorschrijft, in het bureau te verschijnen?”

„Dat heb ik niet gezegd, doch het is een feit, dat u

altijd om dezen tijd in dienst komt. Ik heb tot nu toe gemeend, dat dit uw voorschrift is.”

De inspecteur stond op.

„Weet je Marholm, dat je onbeschaamdheid alle grenzen te boven gaat? Wanneer ik mijn goeden luim gedurende mijn verlof niet bederven wilde, zou ik nu eens een hartig woordje met je spreken.”

„Neem me niet kwalijk, inspecteur, u hebt nu volstrekt niets te zeggen. U bent in het geheel niet in dienst, u hebt hier op dien stoel, waar u gezeten hebt, niets te maken. Ik ben nu hier, totdat uw verlof geëindigd is, de uitvoerende macht. Indien u iets van mij wenscht, wees dan zoo goed om in de voorkamer te wachten en laat u dan door een beambte bij mij aan dienen.”

„Dat zou een kolfje naar je hand zijn! Je bent totaal krankzinnig geworden! Ik zal mij bij *jou* laten aandienen?”

„Natuurlijk!” antwoordde de „vlooi” met buitengewone kalmte. „Een ambtenaar, die niet in dienst is, is geen ambtenaar. Die is een privaat persoon geworden.

Ik verzoek u dus, het bureau te verlaten en mij niet langer te storen.”

Baxter begon dreigend te lachen.

„Je maakt natuurlijk gekheid, Marholm, je bent toch inderdaad een origineele kerel.

Staak nu maar je flauwe grappen, want je kunt wel begrijpen, dat ik niet zonder reden naar hier ben gekomen.”

„Dat begrijp ik zeker. Ik heb mij er echter over verwonderd, dat u niet reeds lang teruggekomen bent. U bent toch zoo'n ijverig ambtenaar, inspecteur.”

Baxter bemerkte de ironie niet en antwoordde, terwijl hij zich trotsch op de borst sloeg:

„Dat ben ik zonder twijfel, Marholm. Ik kan met trots beweren, dat ik een der beste ambtenaren van

mijn vaderland ben! Doch luister nu eens, ik heb maar weinig tijd en moet je om een dienst verzoeken”.

„Allright”, antwoordde de „vloo”, „laat ons dan gaan zitten en vertel mij dan, wat er van uw dienst is.”

Hij ging op den stoel van den inspecteur zitten, sloeg het eene been over het andere en kreeg een pijpje uit den zak.

„Hoor eens, Marholm”, zei Baxter, „ik heb je immers, voor dat ik met verlof ging, een kistje heerlijke sigaren geschonken. Is dit al leeg?”

De „vloo” stak zijn pijpje aan, blies er eenige rookwolken uit en zei:

„De sigaren waren zóó slecht, dat ik ze voor rooktabak stuk heb gesneden en er nu mijn pijp mee rook.”

„Dat verbeeld je je maar. Ik rook die sigaren reeds verscheiden jaren”.

Geen wonder, dat u altijd meent, dat het mijn tabak is, die hier in het bureau zoo'n onaangename reuk verspreidt.

Ik raad u aan, mijnheer de inspecteur, om in het vervolg een ander soort te rooken.”

Voordat Baxter nog kon antwoorden schelde de telephoon.

De „vloo” nam den hoorn en riep:

„Hier inspectie van politie van Scotland Yard, met wien spreek ik?”

— Ik wilde u vragen, of inspecteur van politie Baxter aanwezig is”, klonk het terug.

Het was de uit Brighton telephoneerende commissaris van politie, die in gemeenschap met professor Conte informeerde, of Baxter in dienst was.

„Jawel”, antwoordde de „vloo”. „Inspecteur van politie Baxter bevindt zich hier in het bureau.”

In het volgend oogenblik sprong Baxter van zijn stoel op, wierp zich op de „vloo” en schreeuwde:

„Mijnheer — wat veroorlooft u zich — ik ben toch met verlof —”

De „vloo” had de telefoon weer terzijde gelegd en de verbinding gesloten.

„U bent natuurlijk met verlof, doch oogenblikkelijk bent u toch hier bij mij in het bureau”.

„Dat is waar — doch ik verzoek je, mij te verloochenen. Wie kan dat wel geweest zijn?”

„Misschien uw oom!”

„Ik ken geen oom. Ik heb geen oom. Ik heb nooit een oom gehad.”

„Zoo? — Nu, dan heeft misschien iemand, toen u met verlof ging, een grap uitgehaald. Hier telephoneerde een persoon, die zich als uw oom voorstelde,

en vroeg, of u nog aanwezig of reeds met verlof waart.”

„Onzin. Iemand heeft zich willen orienteern. De een of andere misdadiger. Wie kan dat nu wel geweest zijn?”

„U hadt mij niet in de rede moeten vallen, inspecteur, dan had ik het waarschijnlijk vernomen. Nu is het er te laat voor. Stel u overigens gerust. Hier komen iederen dag wel een dozijn aanvragen, of u nog met verlof bent”.

„Dat geloof ik gaarne. De misdadigers van Londen hebben er schijnbaar groot belang bij, dat ik niet in dienst ben. Dat is voor deze sujetten je reinste vacantie. Hier zijn toch zeker sedert de laatste dagen verscheidene misdaden gepleegd, niet waar?”

„Integendeel, inspecteur. Ik heb met mijn ondergeschikten zulk een strengen dienst ingericht, als nog nimmer te Londen gekend was. Zelfs van den zeer geliefden John C. Raffles is, sedert u met verlof bent, niets gehoord. Ik zou hem, hoeveel leed het mij ook zou verschaffen, in mijn hoedanigheid van plaatsvervangend inspecteur van politie onvoorwaardelijk gevangen nemen.”

Baxter, die zich over deze laatste opmerking het meeste ergerde, antwoordde:

„Dat wil zeggen, indien je hem machtig kunt worden. Je schijnt je werkelijk te verbeelden, dat je meer doorzicht hebt dan ik, je chef. Doch laat ons dit gesprek staken.”

„Ik verzoek u, inspecteur, om zoo beknopt mogelijk te zijn, daar ik mijn tijd niet langer meer beschikbaar voor u heb. Wat wenscht u van mij?”

Inspecteur van politie Baxter werd plotseling verlegen. Hij schoof op zijn stoel heen en weer, kuchte eenige keeren, spuwde uit het geopende venster op de binnenplaats en begon eindelijk:

„Je weet, mijn beste Marholm, dat wij altijd goede vrienden geweest zijn”.

„Aha”, dacht de „vloo” bij zich zelf, „nu bakt hij weer zöete broodjes, daar ik hem op de een of andere manier van dienst moet zijn”.

„Natuurlijk zijn wij goede vrienden”, zei de secretaris luidkeels.

„Welnu”, sprak Baxter verder, „ten gevolge van deze goede vriendschap, die ons aan elkander verbindt, kwam ik heden bij je, om een vriendschapsdienst van je te vragen. Je weet, dat ik nog van de oude school ben en helaas niet veel schrijven geleerd heb. Ik heb een brief noodig!”

„Wanneer het niets anders is, mijnheer de inspecteur, dan ben ik gaarne tot uw dienst”.

„Je bent een flinke kerel, mijn beste Marholm, ik heb voor dit doel eenige velletjes papier en enveloppen gekocht, voordat ik hierheen kwam”.

Hij kreeg uit een klein pakje verscheiden rose velletjes papier en enveloppen.

„Drommels!” zei de „vloo”, toen hij het rose papier zag, — „het gaat zeker om een minnebrief?”

„Geraden, mijn beste Marholm, het gaat om een minnebrief, en wel: Ik heb kennis gemaakt met een schatrijke millionairsweduwe, en heb zeer veel kans, dat zij mijn vrouw wordt. Denk eens aan, wanneer ik het geluk zou smaken, de millionairsweduwe te trouwen, dan zou ik mijn dienst vaarwel zeggen, en jij werd beslist mijn opvolger”.

„Zoo, daarom moet ik nu voor u een minnebrief schrijven! Wees zoo goed, mij te dicteeren.”

De „vloo” kreeg een van de rose velletjes, doopte de pen in den inkt en keek vol afwachting naar den inspecteur.

Deze had een sigaar aangestoken, begon te rooken en liep, in gedachten verzonken, het bureau op en neer.

Eindelijk bleef hij voor Marholm staan en zei:

„Schrijf: Hoogstaangebedene, hoogachtenswaardige genadige vrouw”.

Daarna ging hij weer het vertrek op en neer loopen en dacht verder na.

Nadat er verscheiden minuten verlopen waren, zei de vloo:

„Hoor eens, inspecteur, wanneer dat in zoo'n tempo verder gaat, dan zullen wij, als het bureau gesloten wordt, nog niet met den brief gereed zijn”.

„Je hebt gelijk, mijn beste Marholm, en ik wil je een voorstel doen: schrijf maar zoo als je meent dat goed is, dan zijn wij het eerst met den brief gereed”.

„Alright”, antwoordde de „vloo”, „dan zal ik het zaakje maar alleen klaar spelen.”

Terwijl Baxter met belangstelling toekeek, begon zijn secretaris den brief te schrijven. Het waren twee zijden vol, voordat hij gereed was. Daarna ging hij op zijn gemak in zijn stoel zitten, nam den brief en zei:

„Hoor nu maar eens, wat ik geschreven heb:

„Hoogaangebenedene, hooggeëerde mevrouw!

De zonnestralen kunnen bij zomerdag niet zoo warm zijn als de gevoelens, die ik voor u koester. Ik zou gaarne als een hond aan uw voeten willen gaan liggen en met den staart kwispelen en zou overgelukkig zijn, als uw heerlijk fonkelende oogen zich wilden verwaardigen op mijn getrouwe hondenooogen neer te zien, terwijl u mij daarbij dan de woorden toevoegt: Ik bemin u! — — —

De „vloo” hield een oogenblik op en Baxter zei: „Je bent waarlijk een genie. Het is, alsof een dichter het geschreven heeft. Vooral de vergelijking met den hond vind ik prachtig!”

„Het wordt nog veel mooier...”

„Sta mij toe, dat ik u, waarde mevrouw, met deze woorden mijn liefde begin te verklaren, een liefde, die met een vuurspuwenden berg te vergelijken is, een liefde, die zoo sterk is, dat zij met haar armen u door de heele wereld zou kunnen rondragen. — O, u kunt niet begrijpen, hoe ik er naar verlang, u aan mijn hart te kunnen drukken en uit te roepen: De geheele wereld behoort mij! Ik heb haar veroverd; de edelste van alle vrouwen!

Wees ervan verzekerd, mijn aangebedene geliefde, dat ik krankzinnig of een zelfmoordenaar zou worden, als u mij geen gehoor geeft. In koortsachtige afwachting, dat u mij na ontvangst dezer letteren bij u zult laten ontbieden, verblijf ik met de meeste hoogachting

Uw liefhebbende:

Inspecteur van politie Baxter.”

Toen de „vloo” den brief tot het einde gelezen had begon Baxter van plezier over den inhoud te dansen.

Gaarne zou hij zijn secretaris omhelsd hebben. Hij haastte zich den brief in zijn zak te steken, zijn hoed op te zetten en, nadat hij den secretaris bedankt had, het bureau te verlaten.

Toen hij vertrokken was, begon de „vloo” het uit te schateren van lachen en zei:

„Het wordt waarlijk tijd, dat hij eens weer door Raffles naar een koud-waterinrichting gestuurd wordt. Ik geloof, dat Baxter op het punt staat om weer een nieuwe domheid te begaan.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een opziendbarende arrestatie.

Inspecteur van politie Baxter had voor het hoofdbureau een rijtuig genomen en aan den koetsier opgedragen, om naar de Bank van Engeland te rijden. Hij moest daar nog wat geld opnemen, want door het weelderige leven, dat hij te Brighton leidde, was zijn geld opgebraakt.

Toen hij uit het rijtuig stapte, zag hij voor zich een heer de trap opgaan, die hem zeer bekend voorkwam.

Maar eerst toen hij dicht achter den heer bij den kassier stond en deze daar zaken deed, schrok hij, want deze persoon was zijn nieuwe bekende mr. Manning.

Baxter ging achter een der pilaren staan, zoodat de Amerikaan hem niet zien kon.

Dat mocht ook niet gebeuren, want hij had immers in het hotel beweerd, dat hij een roeitochtje wilde maken.

Maar hij hoorde duidelijk, dat de kassier zei: „Zie daar 20,000 pond sterling voor de chèque van mrs. Grayson, maar het doet ons leed, de chèque van Arthur Perkins niet te kunnen uitbetalen, omdat wij met dien heer niet in rekening-courant staan.”

„Heeft mr. Perkins bij u geen rekening-courant loopen?” vroeg mr. Manning verwonderd; „ik heb van hem toch de chèque van veertig duizend pond ontvangen.”

„Neen mijnheer, het doet mij leed,” antwoordde de kassier, „die heer is ons niet bekend. Het is mogelijk, dat hij eerst in den loop van den dag het bedrag voor de chèque aan ons komt ter hand stellen.”

Nadeze woorden verwijderde de Amerikaan zich zondernaar Baxter om te zien.

Baxter bedacht zich.

Wat zou dat toch met die chèque zijn? Hoe zou mrs. Grayson, zijn aanstaande vrouw, er toe gekomen zijn om mr. Manning een chèque te geven?

Het was voor hem een raadsel. Maar daar hij weinig tijd had, reikte hij zijn chèque den kassier over,

ontving het verlangde bedrag van 2000 pond sterling en moest zich haasten, om den naar Brighton vertrekken trein nog te halen.

Toen hij het doel van zijn reis bereikt had en den trein had verlaten zag hij, dat mr. Manning uit een anderen coupé kwam en Baxter voelde zich verlicht, toen hij eindelijk, zonder door deze gezien te worden, op straat kwam om zich naar zijn hotel te spoeden.

Hij bemerkte niet eens, dat van het station af eenige heeren in burgerkleeding hem op den voet volgden.

Zijn hoofd was te vol over den brief aan mrs. Grayson.

Zoodra hij in het hotel kwam, riep hij den kellner en gaf hem den brief om dien zijn geliefde te overhandigen.

Nauwelijks had de kellner den brief bezorgd, of de deur werd geopend en vier heeren kwamen bij Baxter binnen.

Een van hen trad op Baxter toe en zei:

„Ik ben de commissaris van politie Turking”.

„Dat is mij zeer aangenaam, waarde collega,” antwoordde Baxter; „wat is het doel van uw komst?”

In plaats van eenig antwoord gaf de commissaris een wenk aan de agenten en dezen vatten Baxter aan en begonnen voor hij nog begreep wat er gebeuren zou, zijn zakken te doorzoeken.

Een van hen had het geluk, den zakdoek uit den vestzak te trekken en den daarin verborgen ring te voorschijn te halen.

Nauwelijks was de ring in handen van den commissaris van politie, of hij gaf, terwijl hij een revolver te voorschijn haalde en die op Baxter richtte, den agenten het bevel: „Boeit hem!”

Eerst thans begreep Baxter wat er met hem gebeurde.

Hij schreeuwde als een krankzinnige.

„Wat wilt gij van mij? Ben je gek — heeren —?”

Raak mij niet aan! — Laat mij los, ezels — idioten!"

„Zwijg," riep de commissaris van politie. „Iedere tegenstand is te vergeefs. Ge zijt eindelijk herkend. Niets baat u meer. In naam der Engelsche wetten arresteer ik — John C. Raffles!"

Toen begon de inspecteur van politie, ofschoon hij woedend was, te lachen.

„Wat?" riep hij, „ziet ge mij voor Raffles aan? — Ge zijt inderdaad krankzinnig, mijnheeren. — Je bent de grootste domkoppen van Engeland! — En gij, mijnheer, verdient waarlijk niet, commissaris van politie te zijn. — Ik ben de inspecteur Baxter van Scotland Yard en de duivel mag mij halen als ik u deze daad niet betaald zet!"

„Brengt hem weg," zei de commissaris van politie tot zijn agenten. „Wij zullen hem morgen naar Londen transporteren en daar zullen wij wel verder zien, wat er met hem gebeuren moet. Brengt hem naar de cel en bewaakt hem goed."

Onder luid protest en met vele schimpwoorden, die Baxter de detectives naar het hoofd slingerde, werd hij geboeid langs de nieuwsgierige hotelgasten, in een politiewagen weggevoerd.

Hij dacht van schaamte te bezwijmen, toen hij als een groote misdadiger langs mrs. Grayson, mr. Manning, sir Arthur Perkins en professor Conte gevoerd werd, die hem met spottende blikken aankeken.

Mrs. Grayson had haar lorgnet voor de oogen, gaf hem een knikje en riep:

„Veel plezier, mr. Raffles!"

Professor Conte ging naar hem toe en zei: „Brengt mijn groeten over aan den inspecteur van politie Baxter te Londen."

Dat waren de laatste woorden, die Baxter hoorde van de vrienden, waarmede hij in zijn verlof had kennis gemaakt.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De chèque-vervalscher.

Het was op den avond van dienzelfden dag, dat Raffles in het vertrek van Charly Brand kwam en tot hem zei:

„De vos zit in de val. Ik heb hem.”

„Wien heb je?” vroeg zijn vriend, die op een chaise longue lag.

Het is een lange geschiedenis die ik je vertellen moet. Luister.”

Raffles ging op een stoel naast de chaise longue zitten en stak, voor hij begon te spreken, een sigaret op.

Daarna zei hij:

„Voor ongeveer vijf jaar leerde ik in een speelclub te Londen een zekeren graaf Czyka kennen, en deze man toonde na eenigen tijd, dat hij niets anders was dan een der bekwaamste chèque-vervalschers, die er ooit bestaan hebben.

Steeds wist hij op de een of andere manier duizenden handschriften te verkrijgen en door de chèques, die wij aan hem afgaven kwam hij er mee op de hoogte aan welke Banken wij rekeningen-courant loopen hadden

Bij die Banken kocht hij chèqueboeken en vervalschte de onderteekening, die hij door middel van onze brieven nauwkeurig kende.

De schurk heeft mij destijds voor een bedrag van 40,000 pond opgelicht en veroorloofde zich bovendien nog, mij een zeer ironischen brief te schrijven.

Dien kerel heb ik eindelijk nu ontdekt.”

„Jij hadt in plaats van Baxter inspecteur van politie te Londen moeten worden,” beweerde Charly!

„Dank je wel,” antwoordde Raffles, „ik ben niet geschikt voor ambtenaar.”

„Waar heb je dien kerel dan eindelijk ontdekt?”

„Hij is hier in Brighton. Hij bevindt zich met ons in het zelfde hotel.”

„En heeft hij je niet herkend?”

„Hoe kan hij dat?” zei Raffles, „ik geloof niet, dat mijn vermomming als professor Conte eenige gelijkens heeft met den jongen lord, toen de man mij destijds in de speelclub te Londen heeft leeren kennen.”

„Je maakt mij nieuwsgierig, wie is het dan toch?” Raffles gaf kortaf ten antwoord:

„Niemand anders dan mr. Manning!”

Van verbazing sprong Charly Brand op.

„Mr. Manning?” riep hij; „de millionair uit Amerika?”

„Ja, de Amerikaansche millionair, Charly. Hij verstaat het meesterlijk om zich buiten de gevangenis te houden. Maar thans zal ik hem laten brengen, waar hij reeds verscheiden jaren moest zijn.”

„Dat is dus de groote voorliefde van dien kerel voor handteekeningen!”

„Ja mijn jongen, onder het voorwendsel van handteekeningen te verzamelen en de grootste collectie der wereld te bezitten, laat hij zich door iedereen, die hem vermogend toeschijnt, zijn handteekening geven en vorsch daarna uit bij welke Bank de menschen hun geld gedeponereerd hebben.

Ik ben zoo even door een telefonisch gesprek met de Bank van Londen gewaar geworden, dat mr. Manning, die hedenvoormiddag te Londen geweest is, daar op jouw naam — sir Arthur Perkins — een chèque gepresenteerd heeft.”

„O, nu begrijp ik eerst, waarom je mij gezegd hebt, dat ik in tegenwoordigheid van dien kerel het chèqueboek moest laten vallen, zoo dat hij het zag!”

„Ja, Charly, dat was het net, dat ik naar hem uitwierp. Ik heb mij niet vergist, reeds hedenvoormiddag heeft hij het geprobeerd, om bij de Bank zich een chèque te laten uitbetalen.

Maar voorts heeft hij ook een valsche chèque van mrs. Grayson, die haar kapitaal bij die Bank gede-

poneerd heeft, ter uitbetaling aangeboden en het geld er voor ontvangen."

„En wat ben je nu van plan te doen?"

„Ik wil hem laten arresteeren en dat zal de „vloot" die Baxter te Londen thans vervangt, moeten bewerkstellingen.

Ik zal daarvoor dadelijk een telegram aan Marholm zenden."

Hij ging zitten en schreef het telegram, dat hij persoonlijk naar het telegraafkantoor bracht.

Den volgenden morgen werd Baxter, vergezeld door vier detectives, met den eersten trein naar Londen getransporteerd.

Op hetzelfde uur kwam een trein van Londen te Brighton aan en daarin bevond zich de „vloot" met zes agenten om te Brighton, naar aanleiding van een ontvangen telegram, den chèque-vervalscher Czyka gevangen te nemen.

Raffles wist dat de trein met de „vloot" en zijn beampten even voor acht uur te Brighton zou aankomen.

Daarnaar had hij zijn schikkingen getroffen.

Even na zeven uur liet hij zich door een kellner bij mr. Manning aandienen en trof hem aan de ontbijt-tafel.

„Ga zitten, waarde professor," zei de Amerikaan; „waaraan heb ik de eer te danken dat u zoo vroeg bij mij komt?"

„Aan een zeer ernstige zaak, professor —"

„Welke zaak is dat dan?"

Lord Lister keek den oplichter scherp aan en antwoordde:

„Het betreft een chèque van mrs. Grayson."

Bij deze woorden verloor de Amerikaan zijn tegenwoordigheid van geest.

De oogen van Raffles vertelden hem meer dan woorden doen konden.

Hij begreep, dat hij verloren spel had en dat zijn schurkenstreken ontdekt waren.

„U hebt u gisteren," zei Raffles, „een chèque van mrs. Grayson, groot 20,000 pond sterling, aan de Bank van Londen laten uitbetalen.

De dame verzoekt u thans om mij dat geld in handen te geven, omdat zij niet verkiest, zoo als u wel denken kunt, met u in aanraking te komen."

Mr. Manning haalde zijn portefeuille voor den dag en nam daaruit met bevende handen de nog niet door hem aangeroerde twintig banknoten van 1000 pond sterling en legde die voor Raffles op tafel neer.

Stilzwijgend nam Raffles het geld op, stak het in zijn zak en zei toen:

„Ik geef u thans den raad om onmiddellijk het hotel te verlaten."

Na deze woorden ging hij heen.

Toen hij aan het eind van de gang zijn kamer betrad, hoorde hij de hem bekende stem van de „vloot" die tot een der kellners zei:

„Waar is de kamer van zekeren mr. Manning?"

„No. 311, sir," antwoordde de kellner.

Nadat Raffles was vertrokken ging de Amerikaan hals over kop zijn koffer pakken.

De grond was hem hier te warm geworden. Maar terwijl hij hiermede druk bezig was, schrok hij, wijl aan zijn deur werd geklopt.

Hij durfde niet „binnen" te roepen.

De deur werd nu geopend, en de „vloot", gevolgd door verscheiden politieagenten, trad binnen.

„In naam der wet, neem ik u gevangen, John C. Raffles!" riep de „vloot".

Mr. Manning liet zijn armen slap langs zijn lichaam neerhangen; daarna maakte hij beweging alsof hij een wapen uit zijn broekzak wilde te voorschijn halen, maar reeds voor dat hij dit doen kon, hadden de „vloot" en een der agenten hem geboeid.

De chèque-vervalscher zonk nu geheel uitgeput op een stoel neer.

De „vloot" keek hem aan en zei:

„In het telegram, dat ik ontving, stond vermeld, dat u waarschijnlijk een valsche Raffles zijt.

De echte Raffles zijt ge niet. Wij zullen thans uw koffers eens onderzoeken."

Marmolm begon met de agenten de bagage te doorzoeken.

Een der koffers was half vol met chèque-boeken uit alle werelddeelen en zeer goed geregeld naar alphabetische rangorde, massa's handteekeningen van vermogende lieden en hooggeplaatste personen werden gevonden.

De „vloot" liet de koffers verzegelen en weder genomen de nieuwsgierige hotelgasten het aangename schouwspel, dat een hunner bekenden als bedrieger werd gevangen genomen.

Toen de „vloot" des namiddags met den gevangene terugkwam, wachtte hem een nieuwe verrassing.

Met een spottend gezicht deelde een der agenten hem mede, dat er iets buitengewoons was voorgevallen.

Men had inspecteur Baxter, begeleid door vier agenten, gevankelijk binnengebracht.

„Dat heb ik wel gedacht,” zei Marholm.

Toen hij in het bureau kwam, zat Baxter daar, die dadelijk, nadat men hem herkend had, van zijn boeien bevrijd was geworden.

Toen de „vloer” binnen kwam riep hij: „Waar heb jij rondgezworven? — Hoe kom je er toe, je dienst te verlaten? — Wat heb je uitgericht?” —

„Inspecteur, ik hoorde zoo juist, dat men u, vermoedende dat u Raffles bent, gevangen heeft genomen en naar hier vervoerd heeft.

„Inmiddels heb ik een anderen Raffles te Brighton gevangen genomen.”

„Te Brighton? Daar kom ik immers juist van daan! Ik breng mijn verloftijd daar door! Men moest den commissaris van politie van Brighton naar een idiotengesticht brengen.

Die man had het toch voor onmogelijk moeten houden dat ik Raffles ben. Zoo als die zie ik er toch waarlijk niet uit.”

„Nee, u hebt niet de minste gelijkenis met hem.”

„Wat had je dan in Brighton te zoeken?”

„Ik heb u toch reeds gezegd, dat ik een valschen Raffles gearresteerd heb, een sujet, dat wij reeds lang gezocht hebben. Hier is de kerel.”

Hij opende de deur en mr. Manning trad binnen.

De inspecteur van politie had het nog niet vergeten, dat de Amerikaan den vorigen dag er mede gespot had, dat hij, Baxter, toen gevangen werd genomen.

Hij wierp den chèque-vervalscher een vloed schimpwoorden naar het hoofd en riep:

„Je krijgt levenslange gevangenisstraf.”

Bij het verhoor dat mr. Manning onderging, kwam het aan den dag dat het geld van mrs. Grayson, dat de spitsboef zich op de valsche chèque had laten uitbetalen, door professor Conte voor mrs. Grayson teruggevorderd was.

„Wij moeten natuurlijk ook de weduwe daarover hooren,” beweerde de inspecteur van politie, wien het er om te doen was om zich in den vollen glans zijner

ambtswaardigheid, aan de rijke weduwe te vertoonen.

„Zend een der agenten naar Brighton en laat mrs. Grayson en professor Conte dadelijk hier komen.”

Den volgenden dag kwam de trouwlustige weduwe, onder begeleiding van een agent, bevend van angst, aan het hoofdbureau van politie.

Maar professor Conte verscheen niet. Hij was den vorigen middag naar Parijs vertrokken.

Toen het verhoor van mrs. Grayson afgelopen was, bleek, dat zij professor Conte niet had opgedragen, om de 20,000 pond sterling voor haar terug te vorderen.

Terwijl Baxter er nog over na dacht hoe de professor daartoe wel gekomen was, werd de deur geopend en verscheen iemand, die Baxter een brief overhandigde.

Toen de inspecteur dien opende, werd hij doodsbleek, want hij las het navolgende:

„Mijn waarde inspecteur van politie! Het doet mij genoegen, dat ik u van den dwazen stap heb teruggehouden om het oude wijf mrs. Grayson te trouwen.

Uw gekleurde minnebrief heeft de weduwe mij, op mijn verzoek, cadeau gegeven; ik zal dien in mijn verzameling een plaatsje geven. Ik heb mij door den schurk Manning 20,000 pond sterling doen uitkeeren; dit is de helft van het bedrag, dat hij mij van vroeger nog schuldig is. Overigens heb ik u, naar aanleiding van uw mededeeling in de couranten een grooten dienst bewezen en kunt u nu aan Zijne Majesteit mededeelen, dat u een van de valsche Raffles gearresteerd hebt en bijna zelf, als echte Raffles, in de gevangenis geraakt waart.

En hiermede verblijf als steeds de vriend van uw verloftijd:

Professor Conte, alias
JOHN. C. RAFFLES.

PIANO EN VIOOL.

Pablo Delmonte en Gustaaf Prötting gaven hun tweede concert in dit seizoen. De zaal was reeds sedert acht dagen uitverkocht, want men verdrong zich om de voordrachten van deze beide wereldberoemde kunstenaars aan te hooren, die beiden groote vitruozen waren.

Delmonte genoot reeds sedert verscheiden jaren een groote reputatie als pianist; de jonge Prötting daarentegen verscheen eerst sedert den vorigen winter in de concertzalen, maar had zich weldra in de geheele muzikale wereld een grooten naam verworven, en men was het er over eens, dat er sedert den tijd van Paganini zulk een meester op de viool niet bestaan had, als deze jonge Duitscher.

De jonge Spanjaard trad nietdikwijls op, want hij wijdde zijn meesten tijd aan het fabricceeren van piano's en concertvleugels, waaraan hij steeds weer nieuwe verbeteringen wist aan te brengen.

De firma Ritter en Delmonte was trouwens zeer op de hoogte en men wist, dat deze firma reeds een groot vermogen bezat.

Op het concert van heden zou ook een jonge dame haar medewerking verleen, wie, naar het scheen, een schitterende toekomst zou zijn beschoren.

Hanna Brandhof, een mooie blondine, met een stem als een nachtegaal, verscheen reeds een uur vóór den aanvang van het concert in het gebouw, waar Gustaaf Prötting nog vroeger gekomen was.

Hij liep onrustig op en neer, zijn donkere oogen hadden een koortsachtigen glans en hij keek voortdurend op de klok.

Toen de deur openging en het jonge meisje op den drempel stond, schoot zijn gezicht stralen van vreugde en hij riep jubelend: „Eindelijk!”

Hanna begon te lachen, trad aarzelend een schrede voorwaarts en vroeg op eenigszins koketten toon: „Ik heb uw boodschap ontvangen, collega, en ben, zooals u ziet, veel te vroeg hier gekomen. Welk een interessante mededeeling hebt ge mij te doen?”

Met twee passen was hij bij haar en greep haar beide handen. „Hanna!” zei hij, „ge weet het immers wel — moet ik dat eerst nog onder woorden brengen?”

Zij boog het hoofd een weinig op zij.

„Ach ja,” zuchtte zij. „Ik wil dat ge het onder woorden brengt.”

„Dat ik je liefheb, Hanna? Dat heb ik je immers honderd keer getoond, en dat ik gaarne met je zou trouwen — wilde ik je juist nu zeggen.”

„En waarom,” vroeg zij, „moest dat een uur vóór het begin van ons concert gezegd worden?”

„Omdat ik,” antwoordde hij, „het publiek heden avond in vervoering wil brengen en omdat ik Beethoven speel en honderdduizend maal mooier zal spelen wanneer ik mij gelukkig gevoel!”

„Dan,” zei Hanna lachend, „zal mij wel niets anders over blijven...”

Zij kon niet uitspreken, want hij sloot haar in zijn armen en drukte haar den eersten kus op de lippen.

„Hanna,” fluisterde hij daarna, „mijn liefste — mijn geluk — mijn alles! Hoe zal ik je danken?”

Toen keek zij hem met vochtige oogen aan en fluisterde:

„Ook ik ben gelukkig, Gustaaf.”

Zij stonden een oogenblik zwijgend bijeen, totdat Hanna plotseling bleek werd van schrik.

„Wat zal Delmonte wel zeggen?” fluisterde zij.

„Ach,” riep Prötting, „heeft hij je toch durven vragen?”

„Ja,” antwoordde zij ernstig, „hedennamiddag heeft hij mij gevraagd, maar ik heb hem niet veel hoop gegeven.”

„De goede Delmonte zal zich daarom niet van kant maken!” riep Prötting. „Ik vrees alleen, dat onze vriendschap er door zal lijden. Maar wat kan mij dat schelen nu ik jou heb en jij mij!”

„De vriendschap tusschen jullie,” zei Hanna, terwijl zij met het hoofd schudde, „was toch al niet zoo bijzonder groot. Als gij samen musiceerdet, dan heerschte de schoonste harmonie tusschen jullie beiden — of eigenlijk tusschen jullie instrumenten, maar overigens...”

„Dat is het juist,” antwoordde Prötting. „Hij aanbidt zijn instrument. Ik ontmoet hem nooit, zonder dat dit onderwerp door hem wordt ter sprake gebracht.

Wij hebben daarover reeds eenige malen hooge woorden gehad."

„Maar dat is toch onzin," antwoordde Hanna. „Het ligt toch voor de hand, dat ieder kunstenaar zijn eigen instrument hooger schat dan dat van ieder ander."

„Dat is het juist, wat Delmonte niet inziet. Hij wil absoluut, dat ik bekennen moet, dat uit een concert-vleugel oneindig meer muziek kan gehaald worden dan uit de beste viool."

„Meer dan uit jouw instrument?" vroeg Hanna.

„Natuurlijk, hij wil geen uitzonderingen kennen. Maar stil — ik geloof dat hij komt."

Een oogenblik later werd de deur geopend en kwam de pianist binnen. Zijn eerste blik op het jonge paar zeide hem, wat er was voorgevallen. Slechts een oogenblik kwam er een onaangename trek op zijn gelaat. Daarna reikte hij beiden de hand en sprak:

„Mijn hartelijkste gelukwensen. Ik zie, dat jullie besloten hebt om een levenslange verbintenis te sluiten."

Hanna lachte en was blij, dat dit oogenblik zonder hindernissen was afgeloopen. Met grooten tact vroeg zij naar het nieuwe pedaal, dat Delmonte had uitgevonden en ging eindelijk in een hoek van de zaal zitten, om haar stem nog eenigszins te laten rusten voor dat het concert begon.

De beide virtuozen hadden zeker nooit mooier gespeeld dan hedenavond.

De tonen der beide instrumenten klonken zóó schoon, dat het scheen alsof zij samensmolten; ook Hanna Brandhof zong mooier dan ooit — het geheele concert was een groot succes voor alle medewerkenden.

Eenige dagen later begon de Spanjaard, zoodra hij Prötting zag, weer over de voortreffelijkheid van zijn instrument te spreken.

Gewoonlijk bezocht Prötting hem in zijn fabriek, waarin zich ook de woning van den Spanjaard bevond.

Gustaaf zou hem gaarne minder dikwijls bezocht hebben, maar de beide heeren hadden zich voor den ganschen winter voor een tournee verbonden en daarom moesten zij geregeld repeteeren.

Het jonge paar ontmoette elkaar slechts zelden, maar hun doen en laten getuigde ervan, dat zij volmaakt gelukkig waren.

Pablo Delmonte vermeed het oogenschijnlijk om Over Hanna Brandhof te spreken.

Maar wanneer hij dit soms niet ontwijken kon, dan verried zijn zenuwachtig gestel, dat het hem steeds nog pijnlijk was door haar versmaad te zijn; gewoon-

lijk zeide hij dan schertsend, dat een bejaarde man zooals hij genoeg afleiding kon vinden in de muziek en vooral in het fabricceeren van zijn onvergelykelijke instrumenten.

Op zekeren middag ontving Gustaaf Prötting een briefje van den Spanjaard met het verzoek om den avond bij hem door te brengen, omdat mejuffrouw Brandhof op reis was en Prötting dus vrijen tijd had.

Toen Gustaaf Prötting het groote grijze huis betrad, ontving de oude bediende van Delmonte hem en bracht hem in de muziekzaal, waar de Spanjaard reeds voor den vleugel zat en speelde.

Toen Prötting binnenkwam, sprong hij op en riep: „Als ik den strijd heden niet win, collega, dan zal het nooit gebeuren! Ik heb iets uitgevonden, dat je eindelijk overtuigen zal dat de piano het van alle andere instrumenten verreweg wint."

„Dat is het oude lied," dacht Prötting lachend, terwijl hij op dit oogenblik een bezorgden blik van den ouden bediende opving, aan wien Delmonte op barschen toon toevoegde: „je moogt nu uitgaan, Andreas. Ik heb je heden niet meer noodig."

Toen de oude bediende het vertrek verlaten had, zei Delmonte: „Ik heb al mijn ondergeschikten heden verlof gegeven, want gewoonlijk storen zij iemand."

Tot Gustaafs verwondering nam de Spanjaard nu een lamp en liep met hem door de gangen, die naar de pianofabriek leidden.

„Ik heb," zei hij, „de nieuwe piano in een van mijn kelders staan. Daar klinken de tonen helderder."

In een hooge, gewelfde kelderruimte bleef hij staan en keek zijn jongen begeleider aan.

„Zie je," zei hij, „hier staat een gedeelte van mijn werk, het andere gedeelte bevindt zich in een aangrenzend vertrek."

Prötting zag een soort van piano aan den muur staan.

Op Delmonte's verzoek ging hij naar een deur, die zich op eenigen afstand in den muur bevond.

„Nu verzoek ik je," zei de pianist, terwijl hij de deur opende, „om mij voor te gaan."

Gustaaf liep een stap voorwaarts, kwam in een donkere ruimte, struikelde over iets weeps en viel op zijn knieën. Op hetzelfde oogenblik werd de deur achter hem dichtgeslagen — hij was alleen.

De tot dusver donker schijnende ruimte was verlicht door een klein lampje, dat in de nis van een muur stond.

De virtuoos stond op en keek om zich heen. Wat moest dit beteekenen?

Hij bevond zich in een vertrek, dat er naar gemaakt scheen om ieder geluid te smoren.

Boven in het gewelf zag men iets, dat veel gelek op den trechter van een gramfoon, waardoor de verbaazing van Prötting haar toppunt bereikte.

„Wat zou dit alles beteekenen?” dacht hij bij zichzelf. „Is dit slechts een gril van Delmonte? Zou ik in dit vertrek de uitvinding van hem moeten bewonderen?”

Er heerschte een diepe stilte. Met iedere minuut werd de gevangene driftiger. Hij had reeds eenige keeren aan de deur geklopt en luid geroepen, doch het was alsof hij begraven was. Niet het minste geluid werd vernomen.

Eindelijk — het had misschien reeds een half uur geduurd — kwam uit den trechter een enkele toon.

Prötting onderscheidde dadelijk dat het een E-toon was. Na eenige seconden herhaalde zich deze toon.

Nu luisterde de jonge kunstenaar opmerkzaam, want hij verwachtte, dat er een voordracht op zou volgen.

Maar dat gebeurde niet.

Weer hoorde hij de E en nogmaals de E, en daarna steeds weer denzelfden toon, met een tusschenpoos van eenige seconden.

„Om 's hemelswil,” dacht Prötting, „dat is om krankzinnig te worden!”

In het volgende oogenblik kwam er een andere gedachte bij hem op, namelijk, dat de gansche geschiedenis slechts uit zieke hersens kon voortspruiten!

Plotseling schrikte hij: er was geen twijfel aan, Delmonte was krankzinnig geworden en had hem, dien hij heimelijk haatte, hierheen gelokt, om hem misschien een ellendigen dood te berokkenen.

Het koude zweet stond hem op het voorhoofd.

Hanna zal wel naar mij vragen. Maar hoe kan ooit

iemand er aan denken om mij hier te zoeken? Grootetijd, wat een verschrikkelijke toestand!

Voortdurend hoorde hij weer den doordringenden E-toon. Deze onophoudelijk zich herhalende toon gelek op een druppel water, die een steen kan uithollen.

Reeds voelde de jonge virtuoos, dat zijn zenuwen niet langer tegen bestand waren. Hij stelde zich al duidelijk voor, dat de kwelling steeds groter zou worden en dat zij hem na verloop van eenige uren eveneens krankzinnig zou maken.

Een diepe zucht steeg uit zijn borst, hij voelde dat hij zijn bewustzijn zou verliezen.

Maar eindelijk was het toch alsof hij eenig geluid aan de deur hoorde, daarna vernam hij luide, opgewonden stemmen van verscheidene menschen — eindelijk ging de deur van zijn kerker open.

De oude bediende Andreas kwam binnen.

„Om 's hemelswil,” vroeg hij, „bent u hier, mijnheer Prötting?”

Prötting stond op en verliet met wankelende schreden het vreeselijk vertrek; in het aangrenzende vertrek zag hij juist nog even den ongelukkigen Delmonte die door twee andere bedienden overweldigd en weggebracht werd —

Daarna viel hij in zwijm.

— — — — —
Toen jaren later de welbekende violist en componist Gustaaf Prötting zijn beroemd Concert in E speelde, vermoedde niemand, dat hij het gecomponeerd had als een herinnering aan de ellendigste en gevaarlijkste uren van zijn leven.

Slechts mevrouw Hanna Prötting kende de toedracht der zaak en elken keer als zij het muziekstuk hoort, denkt zij vol medelijden aan den armen waanzinnige, die zijn verder leven doorbrengt in een krankzinnigen-gesticht.

De volgende aflevering (No. 85) bevat:
„De verkiezingstruc”.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

NOBLESSE OBLIGE.

Alleen aan onzen naam
zijn wij VERPLICHT
Burgers E.N.R. te doen
zijn wat het inderdaad
ook is, nl.

EEN
KONINKLIJK RIJWIEL